

Д Е К Р Е Т
КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Про стандартизацію і сертифікацію

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 1993, N 27, ст.289)

(Із змінами, внесеними згідно із Законами
N 333/97-ВР від 11.06.97, ВВР, 1997, N 31, ст.201
N 1288-XIV (1288-14) від 14.12.99, ВВР, 2000, N 5, ст.34
N 2134-III (2134-14) від 07.12.2000, ВВР, 2001, N 4, ст.16
N 2779-III (2779-14) від 15.11.2001, ВВР, 2002, N 9, ст.68
N 540-IV (540-15) від 20.02.2003, ВВР, 2003, N 16, ст.126
N 543-IV (543-15) від 20.02.2003, ВВР, 2003, N 16, ст.128
N 1407-IV (1407-15) від 03.02.2004, ВВР, 2004, N 16, ст.238
N 2863-IV (2863-15) від 08.09.2005, ВВР, 2005, N 51, ст.557)

(У тексті Декрету слова "Державний комітет України по стандартизації, метрології та сертифікації" у всіх відмінках замінено словами "центральный орган виконавчої влади з питань технічного регулювання" у відповідному відмінку згідно із Законом N 2863-IV (2863-15) від 08.09.2005)

Цей Декрет визначає правові та економічні основи систем стандартизації та сертифікації, встановлює організаційні форми їх функціонування на території України.

Розділ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Сфера дії Декрету

Дія Декрету поширюється на підприємства, установи і організації незалежно від форм власності та видів діяльності, що діють на території України, а також на громадян - суб'єктів підприємницької діяльності.

(Статтю 2 виключено на підставі Закону N 543-IV (543-15) від 20.02.2003)

(Статтю 3 виключено на підставі Закону N 543-IV (543-15) від 20.02.2003)

Розділ II

НОРМАТИВНІ ДОКУМЕНТИ ІЗ СТАНДАРТИЗАЦІЇ ТА ВИМОГИ ДО НИХ

Стаття 4. Категорії нормативних документів із стандартизації

1. Нормативні документи із стандартизації поділяються на:
державні стандарти України;
галузеві стандарти;
стандарти науково-технічних та інженерних товариств і спілок;
технічні умови;
стандарти підприємств.

До державних стандартів України прирівнюються державні будівельні норми і правила, а також державні класифікатори техніко-економічної та соціальної інформації. Порядок розроблення і застосування державних класифікаторів установлюється центральним органом виконавчої влади з питань технічного регулювання.

2. Міжнародні, регіональні та національні стандарти інших країн застосовуються в Україні відповідно до її міжнародних договорів.

Як державні стандарти України використовуються також міждержавні стандарти, передбачені Угодою про проведення погодженої політики в сфері стандартизації, метрології та сертифікації, підписаною у м. Москві 13 березня 1992 року (надалі – міждержавні стандарти).

Республіканські стандарти Української РСР (РСТ УРСР) застосовуються як державні до їх заміни чи скасування.

Правила застосування стандартів, передбачених цією статтею, на території України встановлює центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання.

Стаття 5. Державні стандарти України

1. Державні стандарти України розробляються на:

організаційно-методичні та загальнотехнічні об'єкти, а саме: організація проведення робіт із стандартизації, науково-технічна термінологія, класифікація і кодування техніко-економічної та соціальної інформації, технічна документація, інформаційні технології, організація робіт з метрології, достовірні довідкові дані про властивості матеріалів і речовин;

вироби загальномашинобудівного застосування (підшипники, інструмент, деталі кріплення тощо);

складові елементи народногосподарських об'єктів державного значення (банківсько-фінансова система, транспорт, зв'язок, енергосистема, охорона навколишнього природного середовища, оборона тощо);

продукцію міжгалузевого призначення;

продукцію для населення та народного господарства;

методи випробувань.

2. Державні стандарти України містять обов'язкові та рекомендовані вимоги.

До обов'язкових належать:

вимоги, що забезпечують безпеку продукції для життя, здоров'я і майна громадян, її сумісність і взаємозамінність, охорону навколишнього природного середовища, і вимоги до методів випробувань цих показників;

вимоги техніки безпеки і гігієни праці з посиланням на відповідні санітарні норми і правила;

метрологічні норми, правила, вимоги та положення, що забезпечують достовірність і єдність вимірювань;

положення, що забезпечують технічну єдність під час розроблення, виготовлення, експлуатації (застосування) продукції;

поняття і терміни, що використовуються у сфері поводження з відходами, вимоги до класифікації відходів та їх паспортизації, способи визначення складу відходів та їх небезпечності, методи контролю за станом об'єктів поводження з відходами, вимоги щодо

безпечного для довкілля та здоров'я людини поводження з відходами, а також вимоги щодо відходів як вторинної сировини. (Пункт 2 статті 5 доповнено абзацом згідно із Законом N 1288-XIV ([1288-14](#)) від [14.12.99](#))

3. Обов'язкові вимоги державних стандартів підлягають безумовному виконанню органами державної виконавчої влади, всіма підприємствами, їх об'єднаннями, установами, організаціями та громадянами – суб'єктами підприємницької діяльності, на діяльність яких поширюється дія стандартів.

Рекомендовані вимоги державних стандартів України підлягають безумовному виконанню, якщо:

це передбачено чинними актами законодавства;

ці вимоги включено до договорів на розроблення, виготовлення та поставку продукції;

виготівником (постачальником) продукції зроблено заяву про відповідність продукції цим стандартам.

4. Державні стандарти України затверджуються центральним органом виконавчої влади з питань технічного регулювання, а державні стандарти в галузі будівництва та промисловості будівельних матеріалів – спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади з будівництва та архітектури. (Абзац перший пункту 4 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 543-IV ([543-15](#)) від [20.02.2003](#))

Державні стандарти України підлягають державній реєстрації в центральному органі виконавчої влади з питань технічного регулювання і публікуються українською мовою з автентичним текстом російською мовою.

(Пункт 5 статті 5 виключено на підставі Закону N 1407-IV ([1407-15](#)) від [03.02.2004](#))

Стаття 6. Галузеві стандарти, стандарти науково-технічних та інженерних товариств і спілок

1. Галузеві стандарти розробляються на продукцію за відсутності державних стандартів України чи у разі необхідності встановлення вимог, які перевищують або доповнюють вимоги державних стандартів.

Обов'язкові вимоги галузевих стандартів підлягають безумовному виконанню підприємствами, установами і організаціями, що входять до сфери управління органу, який їх затвердив.

2. Стандарти науково-технічних та інженерних товариств і спілок розробляються у разі необхідності поширення результатів фундаментальних і прикладних досліджень, одержаних в окремих галузях знань чи сферах професійних інтересів. Ці стандарти можуть використовуватися на основі добровільної згоди користувачів.

3. Стандарти, зазначені в пунктах 1 і 2 цієї статті, не повинні суперечити обов'язковим вимогам державних стандартів України і підлягають державній реєстрації в центральному органі виконавчої влади з питань технічного регулювання.

Порядок розроблення, затвердження та використання цих стандартів встановлюється органом, до сфери управління якого входять підприємства, установи і організації, статутними органами науково-технічних та інженерних товариств і спілок, до компетенції яких належать питання організації робіт із стандартизації.

4. Майнова частина авторських прав на нормативні документи, зазначені в пунктах 1 і 2 цієї статті, належить органам, що їх

затвердили.

Стаття 7. Технічні умови і стандарти підприємств

1. Технічні умови містять вимоги, що регулюють відносини між постачальником (розробником, виготівником) і споживачем (замовником) продукції.

2. Для організації інформування споживачів (замовників) про номенклатуру та якість продукції, що випускається, контролю відповідності технічних умов обов'язковим вимогам державних, а в передбачених законодавством випадках – галузевих стандартів технічні умови на продукцію та зміни до них підлягають державній реєстрації в територіальних органах центрального органу виконавчої влади з питань технічного регулювання. Технічні умови та зміни до них, які не пройшли державної реєстрації, вважаються недійсними.

3. За державну реєстрацію технічних умов і змін до них справляється реєстраційний збір, розмір якого встановлює центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання за погодженням з Міністерством економіки України.

4. Стандарти підприємств розробляються на продукцію, що використовується лише на конкретному підприємстві.

5. Майнова частина авторського права на технічні умови і стандарти підприємств належить підприємствам або органам, що їх затвердили.

Стаття 8. Відповідальність за розроблення і затвердження нормативних документів

Відповідальність за відповідність нормативних документів вимогам актів законодавства, а також їхній науково-технічний рівень несуть розробники, організації та установи, які провели експертизу, і органи, підприємства, установи, організації та громадяни – суб'єкти підприємницької діяльності, що затвердили ці документи.

Стаття 9. Використання нормативних документів

Нормативні документи повинні використовуватися на стадіях розроблення, виготовлення, реалізації, експлуатації (використання), ремонту, зберігання, транспортування та утилізації продукції.

У договорі на поставку продукції повинні зазначатися посилання на нормативні документи, що пройшли державну реєстрацію, за якими буде поставлятися продукція.

Розділ III

ОРГАНІЗАЦІЯ РОБІТ ІЗ СТАНДАРТИЗАЦІЇ

(Статтю 10 виключено на підставі Закону N 543-IV ([543-15](#)) від [20.02.2003](#))

(Статтю 11 виключено на підставі Закону N 543-IV ([543-15](#)) від [20.02.2003](#))

(Статтю 12 виключено на підставі Закону N 543-IV ([543-15](#)) від [20.02.2003](#))

Розділ IV

СЕРТИФІКАЦІЯ ПРОДУКЦІЇ

Стаття 13. Види сертифікації та її мета

Сертифікація продукції в Україні поділяється на обов'язкову та добровільну.

Сертифікація продукції здійснюється уповноваженими на те органами з сертифікації - підприємствами, установами і організаціями з метою:

запобігання реалізації продукції, небезпечної для життя, здоров'я та майна громадян і навколишнього природного середовища;
сприяння споживачеві в компетентному виборі продукції;
створення умов для участі суб'єктів підприємницької діяльності в міжнародному економічному, науково-технічному співробітництві та міжнародній торгівлі.

Стаття 14. Державна система сертифікації

1. Державну систему сертифікації створює центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання - національний орган України з сертифікації, який проводить та координує роботу щодо забезпечення її функціонування, а саме:

визначає основні принципи, структуру та правила системи сертифікації в Україні;

затверджує переліки продукції, що підлягає обов'язковій сертифікації, та визначає терміни її запровадження;

призначає органи з сертифікації продукції;

(Абзац п'ятий статті 14 виключено на підставі Закону N 543-IV ([543-15](#)) від [20.02.2003](#))

встановлює правила визнання сертифікатів інших країн;
розглядає спірні питання з випробувань і дотримання правил сертифікації продукції;

веде Реєстр державної системи сертифікації;

організує інформаційне забезпечення з питань сертифікації.

Центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання в межах своєї компетенції несе відповідальність за дотримання правил і порядку сертифікації продукції.

Стаття 15. Обов'язкова сертифікація

1. Сертифікація на відповідність обов'язковим вимогам нормативних документів проводиться виключно в державній системі сертифікації.

2. Обов'язкова сертифікація в усіх випадках повинна включати перевірку та випробування продукції для визначення її характеристик і подальший державний технічний нагляд за сертифікованою продукцією.

3. Випробування з метою обов'язкової сертифікації повинні проводитися акредитованими випробувальними лабораторіями (центрами) методами, які визначені відповідними нормативними документами, а за відсутності цих документів - методами, що визначаються органом з сертифікації чи органом, який виконує його функції. Результати випробувань, проведених зазначеними лабораторіями (центрами), у подальшому не потребують підтвердження іншими акредитованими випробувальними лабораторіями (центрами). Повторні випробування за визначеними характеристиками цієї продукції не проводяться, крім випадків, коли відповідно до

законодавства встановлена недостовірність результатів випробувань. Сертифікації продовольчої сировини та харчових продуктів тваринного походження здійснюються після проведення ветеринарно-санітарної експертизи та видачі відповідних ветеринарних документів. (Пункт 3 статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом N 540-IV ([540-15](#)) від [20.02.2003](#))

Стаття 16. Сертифікат і знак відповідності державної системи сертифікації

Під час проведення сертифікації та у разі позитивного рішення органу з сертифікації заявникові видається сертифікат та право маркувати продукцію спеціальним знаком відповідності.

Форма, розміри і технічні вимоги до знаку відповідності визначаються державним стандартом.

Знак відповідності не може бути застосований, якщо порушено правила його використання.

(Статтю 17 виключено на підставі Закону N 543-IV ([543-15](#)) від [20.02.2003](#))

Стаття 18. Сертифікація продукції, що імпортується

Відповідність продукції (товару), яка ввозиться і реалізується на території України, стандартам, що діють в Україні, має підтверджуватися сертифікатом відповідності чи свідоцтвом про визнання відповідності, виданим або визнаним центральним органом виконавчої влади з питань технічного регулювання або акредитованим в установленому порядку органом із сертифікації, який уповноважений на здійснення цієї діяльності в законодавчо регульованій сфері.

Підтвердження відповідності харчових продуктів, продовольчої сировини, супутніх матеріалів, які ввозяться на митну територію України, здійснюється в порядку, визначеному законом.

Центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання або акредитований в установленому порядку орган із сертифікації, який уповноважений на здійснення цієї діяльності в законодавчо регульованій сфері, включає сертифіковану продукцію до Єдиного реєстру сертифікованої в Україні продукції на підставі:

1) декларації про відповідність, виданої виробником продукції на кожну партію харчових продуктів, продовольчої сировини, супутніх матеріалів, або

2) сертифікатів відповідності чи свідоцтв про визнання відповідності.

Реалізація харчових продуктів, виготовлених із застосуванням імпоротної продовольчої сировини та супутніх матеріалів, ввезених в Україну на підставі декларації про відповідність, виданої виробником продукції на кожну партію харчових продуктів, продовольчої сировини, супутніх матеріалів, дозволяється виключно за наявності сертифіката відповідності чи свідоцтва про визнання відповідності, виданого або визнаного центральним органом виконавчої влади з питань технічного регулювання або акредитованим в установленому порядку органом із сертифікації, який уповноважений на здійснення цієї діяльності в законодавчо регульованій сфері.

Органи митного контролю здійснюють митне оформлення імпортних товарів на підставі зазначеного Єдиного реєстру в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання здійснює контроль за наявністю сертифікатів для

товарів, що реалізуються юридичними або фізичними особами на митній території України.

(*Стаття 18 в редакції Законів N 333/97-ВР ([333/97-ВР](#)) від [11.06.97](#), N 2863-IV ([2863-15](#)) від [08.09.2005](#))*

Стаття 19. Оплата робіт, пов'язаних з обов'язковою сертифікацією продукції

1. Оплаті підлягають всі види робіт, пов'язані з обов'язковою сертифікацією продукції: підготовчі, експертні, щодо акредитації, атестації, випробування, контролю та реєстрації.

2. Кошти, витрачені заявником на обов'язкову сертифікацію продукції, відносяться на її собівартість.

3. Вартість робіт, пов'язаних з обов'язковою сертифікацією продукції, визначається в договорі між замовником і виконавцем.

Стаття 20. Відповідальність органів з сертифікації продукції та випробувальних лабораторій (центрів), що проводять обов'язкову сертифікацію

1. Орган з сертифікації продукції при проведенні обов'язкової сертифікації несе відповідальність за:

необґрунтовану чи неправомірну видачу сертифіката відповідності;

порушення правил сертифікації.

Акредитована випробувальна лабораторія (центр) несе відповідальність за недостовірність результатів випробувань.

2. Якщо дії, вказані в пункті 1 цієї статті, не завдали шкоди споживачеві, громадянам, їхньому майну та навколишньому природному середовищу, орган, винний у порушенні правил, сплачує до державного бюджету України подвійну вартість виконаних робіт на підставі рішення центрального органу виконавчої влади з питань технічного регулювання. При повторному аналогічному порушенні правил сертифікації орган з сертифікації продукції та випробувальна лабораторія (центр) позбавляються акредитації в державній системі сертифікації.

Збитки (включаючи очікуваний і неoderжаний прибуток), завдані виготівником споживачам, їхньому майну, та шкода, заподіяна навколишньому природному середовищу діями, вказаними в пункті 1 цієї статті, підлягають відшкодуванню за рахунок органу, що проводив обов'язкову сертифікацію, в порядку, встановленому чинним законодавством, і цей орган позбавляється акредитації в державній системі сертифікації.

(*Статтю 21 виключено на підставі Закону N 543-IV ([543-15](#)) від [20.02.2003](#))*

(*Статтю 22 виключено на підставі Закону N 543-IV ([543-15](#)) від [20.02.2003](#))*

Розділ V

ФІНАНСУВАННЯ РОБІТ ІЗ СТАНДАРТИЗАЦІЇ, СТИМУЛЮВАННЯ ЗАСТОСУВАННЯ ДЕРЖАВНИХ СТАНДАРТІВ

(Статтю 23 виключено на підставі Закону N 543-IV (543-15)
від 20.02.2003)

(Статтю 24 виключено на підставі Закону N 543-IV (543-15)
від 20.02.2003)

Розділ VI

МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ У СФЕРІ СТАНДАРТИЗАЦІЇ ТА СЕРТИФІКАЦІЇ

(Статтю 25 виключено на підставі Закону N 543-IV (543-15)
від 20.02.2003)

(Статтю 26 виключено на підставі Закону N 543-IV (543-15)
від 20.02.2003)

Розділ VII

ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 27. Набуття чинності Декретом

Цей Декрет набуває чинності з дня опублікування.

Нові і такі, що були у користуванні, транспортні засоби, а також вузли, агрегати та частини до них, що ввозяться на митну територію України суб'єктами підприємницької діяльності або фізичними особами, підлягають обов'язковій сертифікації відповідно до чинного законодавства. При цьому кузови та шасі транспортних засобів за кодами 87.06 та 87.07 згідно з Українською класифікацією товарів зовнішньоекономічної діяльності підлягають сертифікації як зібрані транспортні засоби. (Статтю 27 доповнено абзацом згідно із Законом N 2134-III (2134-14) від 07.12.2000, в редакції Закону N 2779-III (2779-14) від 15.11.2001)

Прем'єр-міністр України

Л.КУЧМА

Міністр Кабінету Міністрів України

В.ПУСТОВОЙТЕНКО

м. Київ, 10 травня 1993 року

N 46-93

Д Е К Р Е Т КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Про державний нагляд за додержанням стандартів,
норм і правил та відповідальність за їх порушення

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 1993, N 23, ст.247)

(Із змінами, внесеними згідно із Законами
N 288/95-ВР від 11.07.95, ВВР, 1995, N 29, ст.219
N 332/97-ВР від 11.06.97, ВВР, 1997, N 31, ст.200
N 622/97-ВР від 05.11.97, ВВР, 1998, N 2, ст. 13
N 783-XIV (783-14) від 30.06.99, ВВР, 1999, N 34, ст.274
N 1642-III (1642-14) від 06.04.2000, ВВР, 2000, N 27, ст.213
N 1807-III (1807-14) від 08.06.2000, ВВР, 2000, N 38, ст.318
N 2439-III (2439-14) від 24.05.2001, ВВР, 2001, N 31, ст.151
N 540-IV (540-15) від 20.02.2003, ВВР, 2003, N 16, ст.126
N 544-IV (544-15) від 20.02.2003, ВВР, 2003, N 16, ст.129
N 3370-IV (3370-15) від 19.01.2006, ВВР, 2006, N 22, ст.184)

(У тексті Декрету слова "Держстандарт України" в усіх відмінках замінено словами "центральный орган виконавчої влади у сфері технічного регулювання та споживчої політики" у відповідних відмінках згідно із Законом N 544-IV (544-15) від 20.02.2003)

Декрет встановлює правові основи державного нагляду за додержанням стандартів, норм і правил суб'єктами підприємницької діяльності (підприємцями), визначає їх відповідальність за порушення цих стандартів, норм і правил.

Р о з д і л І

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів, що вживаються в Декреті

У цьому Декреті нижченаведені терміни вживаються в такому значенні:

державний нагляд - діяльність спеціально уповноважених органів виконавчої влади по контролю за додержанням підприємцями стандартів, норм і правил при виробництві та випуску продукції (виконанні робіт, наданні послуг) з метою забезпечення інтересів суспільства і споживачів в її належній якості, безпечної для життя, здоров'я й майна людей і навколишнього середовища; (Абзац другий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом N 544-IV (544-15) від 20.02.2003)

(Абзац третій статті 1 виключено на підставі Закону N 544-IV (544-15) від 20.02.2003)

якість продукції - сукупність властивостей, які відображають безпеку, новизну, довговічність, надійність, економічність, ергономічність, естетичність, екологічність продукції тощо, які надають їй здатність задовольняти споживача відповідно до її призначення;

(Абзац п'ятий статті 1 виключено на підставі Закону N 544-IV (544-15) від 20.02.2003)

норми - метрологічні, будівельні, санітарні та інші обов'язкові вимоги, затверджені відповідним органом, які встановлюють гранично допустимі величини показників до продукції і концентрації речовин, що гарантують якість продукції;

правила, затверджені відповідним органом, - метрологічні, санітарні, протипожежні, екологічні, організаційні, технологічні

та інші вимоги до виробництва продукції;

(Абзац восьмий статті 1 виключено на підставі Закону N 544-IV (544-15) від 20.02.2003)

Терміни "продукція", "підтвердження відповідності", "технічний регламент з підтвердження відповідності", "декларація про відповідність", "сертифікат відповідності", "національний знак відповідності" вживаються в цьому Декреті у значеннях, визначених Законом України "Про підтвердження відповідності" (2406-14), а терміни "стандарт", "технічний регламент" - у значеннях, визначених Законом України "Про стандартизацію" (2408-14).
(Статтю 1 доповнено частиною другою згідно із Законом N 544-IV (544-15) від 20.02.2003)

Стаття 2. Органи державного нагляду

1. Державний нагляд за додержанням технічних регламентів з підтвердження відповідності, технічних регламентів, стандартів, норм і правил, станом засобів вимірювань, а також інших вимог, пов'язаних з якістю продукції (далі - стандарти, норми і правила), здійснюють центральний орган виконавчої влади у сфері технічного регулювання та споживчої політики і його територіальні органи - державні центри стандартизації, метрології та сертифікації (далі - органи державного нагляду), а також інші спеціально уповноважені органи. (Абзац перший пункту 1 статті 2 в редакції Закону N 544-IV (544-15) від 20.02.2003)

Діяльність спеціально уповноважених органів визначається окремими актами законодавства. Нагляд за дотриманням вимог санітарно-гігієнічних і санітарно-протиепідемічних правил і норм у стандартах та інших нормативно-технічних документах здійснюють органи та установи державної санітарно-епідеміологічної служби.
(Абзац другий пункту 1 статті 2 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1642-III (1642-14) від 06.04.2000)

Нагляд за додержанням ветеринарно-санітарних вимог, встановлених відповідно до закону, здійснюють державні органи ветеринарної медицини. (Пункт 1 статті 2 доповнено абзацом третім згідно із Законом N 540-IV (540-15) від 20.02.2003)

2. Голова центрального органу виконавчої влади у сфері технічного регулювання та споживчої політики одночасно за посадою є головним державним інспектором України, а його заступники - заступниками головного державного інспектора України з державного нагляду за якістю продукції, додержанням стандартів, норм і правил.

Директори центрів стандартизації, метрології та сертифікації центральних органів виконавчої влади у сфері технічного регулювання та споживчої політики одночасно за посадою є головними державними інспекторами Республіки Крим, області, міста, а їхні заступники - заступниками головного державного інспектора Республіки Крим, області, міста з державного нагляду за якістю продукції, додержанням стандартів, норм і правил.

Начальники управлінь, їхні заступники, начальники відділів, спеціалісти центральних органів виконавчої влади у сфері технічного регулювання та споживчої політики, керівники підрозділів, їхні заступники та спеціалісти центрів стандартизації, метрології та сертифікації, на яких покладено здійснення державного нагляду за додержанням стандартів, норм і правил, одночасно за посадою є державними інспекторами з державного нагляду за якістю продукції, додержанням стандартів, норм і правил.

Службові особи, які здійснюють державний нагляд за додержанням стандартів, норм і правил, повинні бути атестовані у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади у сфері технічного регулювання та споживчої політики.

Головні державні інспектори, їхні заступники і державні інспектори користуються правами, визначеними цим Декретом.

3. Координація робіт по державному нагляду за додержанням стандартів, норм і правил, а також взаємодія з аналогічними органами інших країн покладаються на центральний орган виконавчої влади у сфері технічного регулювання та споживчої політики.

Р о з д і л І І

ОБ'ЄКТИ І ФОРМИ ДЕРЖАВНОГО НАГЛЯДУ ЗА ДОДЕРЖАННЯМ СТАНДАРТІВ, НОРМ І ПРАВИЛ

Стаття 3. Об'єкти державного нагляду

Об'єктами державного нагляду є:

1) продукція виробничо-технічного призначення, товари народного споживання, продукція тваринництва та рослинництва, продукти харчування, в тому числі продукція, що пройшла сертифікацію, - на відповідність стандартам, нормам і правилам;

2) продукція імпортна - на відповідність діючим в Україні стандартам, нормам і правилам стосовно безпеки для життя, здоров'я й майна людей і навколишнього середовища;

3) продукція експортна, що набувається за державні кошти, - на відповідність стандартам, нормам і правилам або окремим вимогам, обумовленим договором (контрактом), якщо відповідним договором (контрактом) не передбачено інше; (Пункт 3 статті 3 в редакції Закону N 544-IV ([544-15](#)) від [20.02.2003](#))

(Пункт 4 статті 3 виключено на підставі Закону N 544-IV ([544-15](#)) від [20.02.2003](#))

Стаття 4. Форми державного нагляду

Державний нагляд здійснюється за планами органів державного нагляду або на вмотивовану вимогу інших органів виконавчої влади, виконавчих органів місцевих рад, прокуратури, або за зверненнями громадян у формі перевірки додержання: (Абзац перший частини першої статті 4 в редакції Закону N 544-IV ([544-15](#)) від [20.02.2003](#))

стандартів, норм і правил, крім будівельних, санітарно-гігієнічних, санітарно-протиепідемічних і ветеринарних норм і правил, при розробленні, виробництві, випуску, зберіганні, транспортуванні, використанні, експлуатації, реалізації та утилізації продукції підприємствами, в тому числі оптовими торговельними організаціями, за винятком реалізації товарів у сфері роздрібної та оптово-роздрібної торгівлі, випуску і реалізації продукції на підприємствах громадського харчування та надання послуг громадянам як споживачам, шляхом проведення періодичних або постійних перевірок з вибірковим або суцільним контролем; (Абзац другий статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законом N [288/95-ВР](#) від [11.07.95](#), в редакції Закону N 544-IV ([544-15](#)) від [20.02.2003](#))

стабільності якості сертифікованої продукції, правил проведення випробувань продукції.

Перевірка за зверненнями громадян проводиться відповідно до законодавства про порядок розгляду пропозицій та заяв громадян.

Результати перевірки оформлюються актом, форма і порядок складання якого визначаються центральним органом виконавчої влади у сфері технічного регулювання та споживчої політики.

Р о з д і л III

ФУНКЦІЇ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОГО НАГЛЯДУ ЗА ДОДЕРЖАННЯМ СТАНДАРТІВ, НОРМ І ПРАВИЛ. ПРАВА, ОBOB'ЯЗКИ ТА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЇХ СЛУЖБОВИХ ОСІБ

Стаття 5. Функції органів державного нагляду

Органи державного нагляду відповідно до покладених на них завдань:

- 1) здійснюють перевірку додержання стандартів, норм і правил;
- 2) вносять у встановленому порядку пропозиції про скасування, обмеження строку дії або перегляд стандартів, норм і правил, якщо вони не забезпечують якості продукції, безпеки життя, здоров'я й майна людей і навколишнього середовища або суперечать чинному законодавству;
- 3) здійснюють аналіз роботи підприємця з питань додержання стандартів, норм і правил;
- 4) узагальнюють результати державного нагляду, аналізують причини порушень стандартів, норм і правил;
- 5) забезпечують оперативне вжиття заходів до припинення порушень стандартів, норм і правил, усунення причин їх виникнення;
- 6) інформують органи державної влади і громадськість про стан справ із додержанням стандартів, норм і правил;
- 7) вносять на підставі висновків державного нагляду пропозиції органам виконавчої влади та виконавчим органам місцевих рад про удосконалення комплексу заходів щодо підвищення якості продукції; (Пункт 7 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 544-IV ([544-15](#)) від [20.02.2003](#))
- 8) розробляють і проводять заходи, спрямовані на підвищення ефективності своєї роботи з державного нагляду;
- 9) забезпечують взаємодію з правоохоронними та іншими спеціально уповноваженими на те органами державного нагляду, товариствами споживачів з питань контролю за якістю продукції.

Стаття 6. Права, обов'язки та відповідальність службових осіб органів державного нагляду

1. Головні державні інспектори, їхні заступники, державні інспектори (надалі - державні інспектори), які здійснюють державний нагляд за додержанням стандартів, норм і правил, є представниками органів виконавчої влади. (Абзац перший пункту 1 статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законами N [288/95-ВР](#) від [11.07.95](#), N 544-IV ([544-15](#)) від [20.02.2003](#))

Державні інспектори мають право:

- 1) безперешкодно відвідувати, при пред'явленні посвідчення та рішення про перевірку, підприємства, установи й організації (їх об'єднання) незалежно від форм власності (з урахуванням встановленого режиму роботи) для виконання покладених на них обов'язків;
- 2) одержувати під час проведення державного нагляду необхідні відомості і матеріали з питань додержання стандартів, норм і правил;
- 3) відбирати зразки продукції у підприємців (у тому числі в оптових торговельних організацій) для перевірки на відповідність її стандартам, нормам і правилам. Вартість випробувань відібраних

зразків продукції, їх транспортування, а також вартість зразків, які внаслідок випробувань стали непридатними для подальшого використання за прямим призначенням, відноситься до витрат підприємця, що перевіряється. Збитки, завдані підприємцю внаслідок неправомірних або некваліфікованих дій державних інспекторів, підлягають відшкодуванню органами державного нагляду в порядку, встановленому законом; (Підпункт 3 пункту 1 статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом N 288/95-ВР від 11.07.95, в редакції Закону N 544-IV (544-15) від 20.02.2003)

4) залучати в необхідних випадках за домовленістю з керівництвом технічні засоби та спеціалістів підприємств, установ та організацій (їх об'єднань) до проведення перевірок і експертиз, пов'язаних із здійсненням державного нагляду за стандартами, нормами і правилами;

5) давати обов'язкові для виконання підприємцями приписи про усунення порушень стандартів, норм і правил;

6) забороняти передачу замовникові і застосування (у виробництво) конструкторської, технологічної та проектної документації, що не відповідає вимогам стандартів, норм і правил щодо якості продукції і технологічних процесів; інформувати відповідні спеціально уповноважені органи державного нагляду, якщо ця документація не відповідає вимогам стандартів, норм і правил з питань безпеки;

7) забороняти виробництво, випуск (у тому числі з ремонту), зберігання, транспортування, використання (експлуатацію), реалізацію продукції, в тому числі імпортової, та її окремих партій з порушеннями стандартів, норм і правил, крім випадків, коли відхилення від стандартів, норм і правил передбачено угодою про розподіл продукції; (Підпункт 7 абзацу другої частини першої статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законами N 288/95-ВР від 11.07.95, N 1807-III (1807-14) від 08.06.2000)

8) забороняти випуск і реалізацію продукції, що підлягає обов'язковій сертифікації, але не пройшла її у встановлені строки або підлягає іншій обов'язковій процедурі з підтвердження відповідності, але щодо якої немає відповідного документа про відповідність, а також продукції, виробництво якої проводилося без ліцензії, якщо це передбачено законодавством; (Підпункт 8 пункту 1 статті 6 в редакції Закону N 288/95-ВР від 11.07.95; із змінами, внесеними згідно із Законами N 544-IV (544-15) від 20.02.2003, N 3370-IV (3370-15) від 19.01.2006)

9) оформляти матеріали щодо накладання штрафу на підприємця у разі порушення ним стандартів, норм і правил;

10) складати протоколи про адміністративні правопорушення в сфері стандартизації, якості продукції та метрології;

11) надсилати матеріали до органів прокуратури для вирішення питання про притягнення до кримінальної відповідальності осіб, винних у порушенні стандартів, норм і правил, а також у разі створення підприємцем перешкод при здійсненні державного нагляду звертатися до органів внутрішніх справ для забезпечення усунення цих перешкод; (Підпункт 11 пункту 1 статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом N 544-IV (544-15) від 20.02.2003)

12) повідомляти органи ліцензування про порушення стандартів, норм і правил суб'єктами господарювання, які одержали ліцензію на провадження такої діяльності; (Підпункт 12 пункту 1 статті 6 в редакції Закону N 3370-IV (3370-15) від 19.01.2006)

13) запроваджувати у підприємця, у встановленому центральним органом виконавчої влади у сфері технічного регулювання та споживчої політики порядку, особливий режим приймання продукції у разі систематичного порушення стандартів, норм і правил під час її випуску або реалізації;

14) на час виконання службових обов'язків користуватися проїзними квитками для проїзду у міському пасажирському транспорті (крім таксі), які можуть закуповуватися за рахунок асигнувань, передбачених у кошторисі на утримання організації. (Пункт 1 статті 6 доповнено підпунктом 14 згідно із Законом N [288/95-ВР](#) від [11.07.95](#), в редакції Закону N [332/97-ВР](#) від [11.06.97](#))

2. Право видачі підприємцю обов'язкових для виконання приписів про припинення виробництва продукції при порушенні ним стандартів, норм і правил до усунення його причин надано лише головному державному інспектору України та його заступникам.

Поновлення виробництва, випуску та реалізації продукції проводиться на підставі позитивних висновків повторної перевірки державним інспектором, витрати на яку оплачує підприємець. (Пункт 2 статті 6 доповнено абзацом другим згідно із Законом N [288/95-ВР](#) від [11.07.95](#))

3. Державні інспектори у процесі здійснення державного нагляду за додержанням стандартів, норм і правил зобов'язані виконувати обсяг робіт, передбачених у статті 5 цього Декрету.

4. Державні інспектори несуть установлену чинним законодавством відповідальність у разі неправомірного використання наданих їм прав, у тому числі за розголошення комерційної таємниці.

5. Керівники підприємств, установ та організацій (їх об'єднань) усіх форм власності зобов'язані створювати службовим особам, які здійснюють державний нагляд, належні умови для виконання покладених на них обов'язків.

6. Органи державного нагляду за додержанням стандартів, норм і правил працюють у взаємодії з центральними і місцевими органами виконавчої влади, виконавчими органами місцевих рад, громадськими організаціями. (Пункт 6 із змінами, внесеними згідно із Законом N [544-IV](#) ([544-15](#)) від [20.02.2003](#))

Р о з д і л І V

ФІНАНСУВАННЯ РОБІТ ЩОДО ЗДІЙСНЕННЯ ДЕРЖАВНОГО НАГЛЯДУ

Стаття 7. Джерела фінансування робіт щодо здійснення державного нагляду

Фінансування робіт щодо здійснення державного нагляду за додержанням стандартів, норм і правил провадиться за рахунок коштів, передбачуваних державним бюджетом.

Р о з д і л V

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ СУБ'ЄКТІВ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ СТАНДАРТІВ, НОРМ І ПРАВИЛ

Стаття 8. Відповідальність суб'єктів підприємницької діяльності

1. У разі порушення стандартів, норм і правил суб'єкт підприємницької діяльності (підприємець) несе відповідальність:

1) за передачу замовникові або у виробництво і застосування конструкторської, технологічної та проектної документації, яка не відповідає вимогам стандартів, норм і правил щодо якості продукції і технологічних процесів, розробник цієї документації сплачує штраф у розмірі 25 відсотків вартості розробки;

2) за реалізацію продукції, що не відповідає вимогам стандартів, норм і правил, підприємець сплачує штраф у розмірі 25 відсотків вартості реалізованої продукції;

3) за реалізацію на території України імпоротної продукції, яка не відповідає вимогам стандартів, норм і правил, що діють в Україні, стосовно безпеки для життя, здоров'я, майна людей і навколишнього середовища, підприємець сплачує штраф у розмірі 50 відсотків вартості реалізованої продукції;

4) за ухилення підприємця від пред'явлення органам державного нагляду продукції, яка підлягає контролю, він сплачує штраф у розмірі 25 відсотків вартості продукції, що випущена з моменту ухилення;

5) за реалізацію продукції, яка підлягає, але не пройшла обов'язкової сертифікації або за реалізацію продукції, яка підлягає іншій обов'язковій процедурі з підтвердження відповідності, але щодо якої немає відповідного документа про відповідність, а також за застосування щодо такої продукції національного знака відповідності, підприємець сплачує штраф у розмірі 25 відсотків вартості реалізованої продукції; (Підпункт 5 пункту 1 статті 8 із змінами, внесеними згідно із Законом N 544-IV ([544-15](#)) від [20.02.2003](#))

6) за реалізацію експортної продукції, яка не відповідає вимогам стандартів, норм і правил, на що є письмове підтвердження споживача, підприємець сплачує штраф у розмірі 25 відсотків вартості реалізованої продукції;

7) за реалізацію продукції, забороненої до випуску і реалізації органами державного нагляду, підприємець сплачує штраф у розмірі 100 відсотків вартості реалізованої продукції;

8) за випуск, реалізацію підвищено небезпечної продукції (яди, ядохімікати, вибухо- та вогненебезпечні речовини тощо) без належного попереджувального маркування, а також без інструкції щодо експлуатації, зберігання, транспортування підприємць сплачує штраф у розмірі 50 відсотків вартості випущеної або реалізованої продукції;

9) за випуск, реалізацію продукції, яка внаслідок порушення вимог стандартів, норм і правил є небезпечною для життя, здоров'я й майна людей і навколишнього середовища, підприємець сплачує штраф у розмірі 100 відсотків вартості випущеної або реалізованої продукції.

2. Вартість документації та продукції, розроблених, виготовлених і реалізованих (переданих) з порушенням вимог, передбачених пунктом 1 цієї статті, а також продукції, реалізованої у разі ухилення підприємця від її контролю, обчислюється за цінами її реалізації.

3. Сплата штрафу, передбаченого пунктом 1 цієї статті, не звільняє підприємця від обов'язків відшкодування збитків споживачам продукції, які виникли внаслідок порушення стандартів, норм і правил, невиконання умов договору на поставку продукції.

4. На підставі акта перевірки, оформленого у встановленому порядку, за наявності порушень, передбачених пунктом 1 цієї статті, підприємцю видається обов'язкове для виконання рішення (далі - постанова) про сплату штрафів за формою, що встановлюється центральним органом виконавчої влади у сфері технічного регулювання та споживчої політики. (Абзац перший пункту 4 статті 8 в редакції Закону N 544-IV ([544-15](#)) від [20.02.2003](#))

Постанову про накладення штрафів видають головний державний інспектор Республіки Крим, області, міста або його заступники, а у випадках, передбачених підпунктами 7 і 9 пункту 1 цієї статті, - головний державний інспектор України або його заступники.

У разі невиконання порушником постанови протягом 15 днів з дня її отримання вона підлягає примусовому виконанню в порядку,

встановленому Законом України "Про виконавче провадження" (606-14). (Абзац третій пункту 4 статті 8 в редакції Закону N 544-IV (544-15) від 20.02.2003)

У разі відсутності відповідних документів, передбачених законодавством щодо митного оформлення імпортованих товарів (обладнання, комплектуючих виробів, матеріалів і сировини, які використовуються під час виробництва продукції), акт перевірки надсилається до правоохоронних органів. (Абзац четвертий пункту 4 статті 8 в редакції Закону N 544-IV (544-15) від 20.02.2003)

В акті, на підставі якого видано постанову, зазначаються:

характер порушень - параметри і показники, за якими продукція не відповідає вимогам стандартів, норм і правил, величини відхилень, їх вплив на якість продукції;

період, в якому мало місце порушення вимог стандартів, норм і правил; обсяг продукції, що не відповідає цим вимогам у натуральному і вартісному виразі (за кожний місяць, у якому мало місце порушення);

дані, що підтверджують факти випуску або реалізації продукції, яка не відповідає вимогам стандартів, норм і правил.

У відповідних випадках зазначаються дані, що підтверджують ухилення підприємця від пред'явлення продукції органам державного нагляду для її контролю.

До акта можуть бути додані інші необхідні документи.

(Частина п'ята статті 8 втратила чинність на підставі Закону N 783-XIV (783-14) від 30.06.99 - редакція набирає чинності одночасно з набранням чинності Законом про Державний бюджет України на 2000 рік)

6. Повернення необґрунтовано стягнутих до бюджету сум штрафів здійснюється фінансовими органами на підставі рішення органу, який скасував застосування штрафів.

7. Штрафи не застосовуються, якщо:

є рішення Кабінету Міністрів України про дозвіл реалізації сільськогосподарської продукції з відхиленням за якістю від вимог стандартів у рахунок виконання державного замовлення;

підприємець має дозвіл на тимчасове відхилення від вимог відповідних стандартів щодо якості продукції, виданий у кожному окремому випадку центральним органом виконавчої влади у сфері технічного регулювання та споживчої політики за наявності клопотання заінтересованого органу виконавчої влади, згоди споживача та спеціально уповноваженого органу, який здійснює державний нагляд за безпекою цієї продукції. При цьому у всіх випадках протягом строку дії дозволу підприємець відраховує в порядку, встановленому Міністерством фінансів України, у доход державного бюджету 10 відсотків вартості такої продукції, але не більше 90 відсотків прибутку, що залишається в розпорядженні підприємств після здійснення обов'язкових платежів. Суб'єкти підприємницької діяльності, які здійснюють реалізацію питної води через системи централізованого водопостачання, здійснюють зазначені відрахування у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України, до спеціальних фондів місцевих бюджетів. Ці кошти використовуються за рішеннями місцевих рад виключно на фінансування заходів, пов'язаних з поліпшенням якості питної води. (Абзац третій пункту 7 із змінами, внесеними згідно із Законами N 2439-III (2439-14) від 24.05.2001 - набирає чинності з 1 січня 2002 року, N 544-IV (544-15) від 20.02.2003)

(Пункт 7 статті 8 в редакції Закону N 622/97-ВР від 05.11.97)

Р о з д і л VI

ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ПОСАДОВИХ ОСІБ ЦЕНТРАЛЬНОГО ОРГАНУ
ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ У СФЕРІ ТЕХНІЧНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТА
СПОЖИВЧОЇ ПОЛІТИКИ ТА ЙОГО ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ОРГАНІВ

Стаття 9. Відносини центрального органу виконавчої влади у сфері технічного регулювання та споживчої політики та його територіальних органів з правоохоронними органами

Працівники правоохоронних органів сприяють посадовим особам центрального органу виконавчої влади у сфері технічного регулювання та споживчої політики та його територіальних органів у виконанні ними службових обов'язків, пов'язаних з державним наглядом за додержанням стандартів, норм і правил.

Стаття 10. Охорона особистих і майнових прав посадових осіб центрального органу виконавчої влади у сфері технічного регулювання та споживчої політики та його територіальних органів

1. Посадові особи центрального органу виконавчої влади у сфері технічного регулювання та споживчої політики та його територіальних органів під час виконання своїх службових обов'язків, пов'язаних з державним наглядом за додержанням стандартів, норм і правил, перебувають під захистом закону.

Держава гарантує захист життя, здоров'я, честі, гідності та майна посадових осіб і членів їх сімей від злочинних посягань та інших протиправних дій.

2. Посадові особи центрального органу виконавчої влади у сфері технічного регулювання та споживчої політики та його територіальних органів, на яких покладено здійснення державного нагляду за додержанням стандартів, норм і правил, підлягають обов'язковому державному страхуванню.

Порядок та умови страхування посадових осіб визначаються Кабінетом Міністрів України.

3. У разі каліцтва чи інвалідності, що сталися у зв'язку з виконанням службових обов'язків, посадовій особі виплачується компенсація в розмірі від річного до п'ятирічного грошового утримання (залежно від ступеня втрати працездатності), а в разі її загибелі – сім'ї загиблого виплачується одноразова допомога в розмірі десятирічного грошового утримання за останньою посадою, яку він займав.

Збитки, завдані майну посадової особи центрального органу виконавчої влади у сфері технічного регулювання та споживчої політики та його територіальних органів або членів її сім'ї у зв'язку з виконанням нею службових обов'язків, компенсуються в повному обсязі за рахунок коштів державного бюджету з наступним стягненням цієї суми з винних осіб.

(Декрет доповнено розділом VI згідно із Законом N [288/95-ВР](#) від [11.07.95](#))

Р о з д і л VII

ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 11. Набуття чинності Декрету

Цей Декрет набуває чинності з дня опублікування.

Прем'єр-міністр України

Л.КУЧМА

Перший заступник Міністра
Кабінету Міністрів України

В.НЕСМІХ

м. Київ, 8 квітня 1993 року
N 30-93

Опубліковано: "Голос України", 21.04.93

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про стандартизацію

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 2001, N 31, ст. 145)

(Із змінами, внесеними згідно із Законом
N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#), ВВР, 2006, N 12, ст.101)

(У тексті Закону слова "центральний орган виконавчої влади у сфері стандартизації" в усіх відмінках замінено словами "центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації" у відповідному відмінку згідно із Законом N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

Цей Закон встановлює правові та організаційні засади стандартизації в Україні і спрямований на забезпечення єдиної технічної політики у цій сфері.

Розділ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Основні терміни та їх визначення

У цьому Законі терміни вживаються у такому значенні:

стандартизація - діяльність, що полягає у встановленні положень для загального і багаторазового застосування щодо наявних чи можливих завдань з метою досягнення оптимального ступеня впорядкування у певній сфері, результатом якої є підвищення ступеня відповідності продукції, процесів та послуг їх функціональному призначенню, усуненню бар'єрів у торгівлі і сприянню науково-технічному співробітництву;

міжнародна стандартизація - стандартизація, що проводиться на міжнародному рівні та участь у якій відкрита для відповідних органів усіх країн;

регіональна стандартизація - стандартизація, що проводиться на відповідному регіональному рівні та участь у якій відкрита для відповідних органів країн певного географічного або економічного простору;

національна стандартизація - стандартизація, що проводиться на рівні однієї країни;

орган стандартизації - орган, що займається стандартизацією, визнаний на національному, регіональному чи міжнародному рівні, основними функціями якого є розроблення, схвалення чи затвердження стандартів;

нормативний документ - документ, який установлює правила, загальні принципи чи характеристики різних видів діяльності або їх результатів. Цей термін охоплює такі поняття як "стандарт", "кодекс усталеної практики" та "технічні умови";

консенсус - загальна згода, яка характеризується відсутністю серйозних заперечень по суттєвих питаннях у більшості заінтересованих сторін та досягається в результаті процедури, спрямованої на врахування думки всіх сторін та зближення розбіжних точок зору;

стандарт - документ, розроблений на основі консенсусу та затверджений уповноваженим органом, що встановлює призначені для загального і багаторазового використання правила, інструкції або характеристики, які стосуються діяльності чи її результатів, включаючи продукцію, процеси або послуги, дотримання яких є не обов'язковим. Стандарт може містити вимоги до термінології, позначок, пакування, маркування чи етикетування, які застосовуються до певної продукції, процесу чи послуги; (Абзац дев'ятий статті 1 в редакції Закону N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

міжнародний та регіональний стандарти - стандарти, прийняті відповідно міжнародним та регіональним органом стандартизації;

національні стандарти - державні стандарти України, прийняті центральним органом виконавчої влади з питань стандартизації та доступні для широкого кола користувачів;

кодекс усталеної практики (звід правил) - документ, що містить практичні правила чи процедури проектування, виготовлення, монтажу, технічного обслуговування, експлуатації обладнання, конструкцій чи виробів. Кодекс усталеної практики може бути стандартом, частиною стандарту або окремим документом;

технічні умови - документ, що встановлює технічні вимоги, яким повинні відповідати продукція, процеси чи послуги. Технічні умови можуть бути стандартом, частиною стандарту або окремим документом.

(Абзац чотирнадцятий статті 1 виключено на підставі Закону N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

Стаття 2. Сфера дії Закону

Цей Закон регулює відносини, пов'язані з діяльністю у сфері стандартизації та застосуванням її результатів, і поширюється на суб'єкти господарювання незалежно від форми власності та видів діяльності, органи державної влади, а також на відповідні громадські організації.

Дія цього Закону не поширюється на ядерні матеріали, фармацевтичну продукцію, стандарти медичного обслуговування, бухгалтерського обліку, освіти, а також інші соціальні стандарти, сфера дії яких встановлюється відповідними законами.

Стаття 3. Законодавство України у сфері стандартизації

Законодавство України у сфері стандартизації складається з цього Закону та інших нормативно-правових актів, що регулюють відносини у цій сфері.

Стаття 4. Об'єкти стандартизації

Об'єктами стандартизації є продукція, процеси та послуги, зокрема матеріали, складники, обладнання, системи, їх сумісність, правила, процедури, функції, методи чи діяльність, персонал і органи, а також вимоги до термінології, позначення, фасування, пакування, маркування, етикетування.

(Стаття 4 в редакції Закону N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

Стаття 5. Мета та основні принципи державної політики у сфері стандартизації

Метою стандартизації в Україні є забезпечення раціонального використання природних ресурсів, відповідності об'єктів стандартизації їх функціональному призначенню, інформування споживачів про якість продукції, процесів та послуг, підтримка розвитку і міжнародної конкурентоспроможності продукції та торгівлі товарами і послугами. (Частина перша статті 5 в редакції Закону N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

Державна політика у сфері стандартизації базується на таких принципах:

забезпечення участі фізичних і юридичних осіб в розробленні стандартів та вільного вибору ними видів стандартів при виробництві чи постачанні продукції, якщо інше не передбачено законодавством;

відкритості та прозорості процедур розроблення і прийняття стандартів з урахуванням інтересів усіх заінтересованих сторін, підвищення конкурентоспроможності продукції вітчизняних виробників;

доступності стандартів та інформації щодо них для користувачів;

відповідності стандартів законодавству;

адаптації до сучасних досягнень науки і техніки з урахуванням стану національної економіки;

пріоритетності прямого впровадження в Україні міжнародних та регіональних стандартів;

дотримання міжнародних та європейських правил і процедур стандартизації;

участі у міжнародній (регіональній) стандартизації;

прийняття і застосування органами стандартизації на території України Кодексу добросовісної практики з розроблення, прийняття і застосування стандартів відповідно до Угоди СОТ про технічні бар'єри в торгівлі ([981_008](#)), що є додатком до Марракеської угоди про заснування Світової організації торгівлі 1994 року ([995_342](#)). (Частину другу статті 5 доповнено абзацом десятим згідно із Законом N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

Розділ II

ОРГАНІЗАЦІЯ СТАНДАРТИЗАЦІЇ

Стаття 6. Суб'єкти стандартизації

Суб'єктами стандартизації є:

центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації;

рада стандартизації та технічного регулювання; (Абзац третій статті 6 в редакції Закону N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

технічні комітети стандартизації;

інші суб'єкти, що займаються стандартизацією.

Стаття 7. Центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації

Центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації організовує, координує та провадить діяльність щодо розроблення, схвалення, прийняття, перегляду, зміни, розповсюдження національних стандартів відповідно до цього Закону і як національний орган стандартизації представляє Україну в міжнародних та регіональних організаціях із стандартизації.

Центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації виконує такі основні функції:

забезпечує реалізацію державної політики у сфері стандартизації, у тому числі вживає обґрунтованих заходів для прийняття і застосування органами стандартизації на території України, а також регіональними органами стандартизації, створеними на території України, членами яких вони є, Кодексу добросовісної практики з розроблення, прийняття і застосування стандартів відповідно до Угоди СОТ про технічні бар'єри в торгівлі ([981_008](#)), що є додатком до Марракеської угоди про заснування Світової організації торгівлі 1994 року ([995_342](#)); (Абзац другий частини другої статті 7 в редакції Закону N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

вживає заходів щодо гармонізації розроблюваних національних стандартів з відповідними міжнародними (регіональними)

стандартами;

бере участь у розробленні і узгодженні технічних регламентів та інших нормативно-правових актів з питань стандартизації;

встановлює правила розроблення, схвалення, прийняття, перегляду, зміни та втрати чинності національних стандартів, їх позначення, класифікації за видами та іншими ознаками, кодування та реєстрації;

вживає заходів щодо виконання зобов'язань, зумовлених участю в міжнародних (регіональних) організаціях стандартизації;

співпрацює у сфері стандартизації з відповідними органами інших держав;

(Абзац восьмий частини другої статті 7 виключено на підставі Закону N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

приймає рішення щодо створення та припинення діяльності технічних комітетів стандартизації, визначає їх повноваження та порядок створення;

(Абзац десятий частини другої статті 7 виключено на підставі Закону N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

організовує надання інформаційних послуг з питань стандартизації;

забезпечує адаптацію стандартів, процедур оцінки відповідності, процедур сертифікації та практики відповідно до сучасних досягнень науки і техніки; (Частину другу статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

встановлює процедуру та приймає рішення щодо створення та припинення діяльності технічних комітетів стандартизації, визначає їх повноваження та порядок створення; (Частину другу статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

забезпечує відповідність національних стандартів цьому Закону; (Частину другу статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

встановлює символи або знаки, що засвідчують відповідність продукції національним стандартам (далі - знак відповідності стандартам); (Частину другу статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

бере участь у розробленні технічних регламентів та підготовці робочої програми з технічних регламентів; (Частину другу статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

бере участь у підготовці міжнародних і регіональних стандартів, які розробляються відповідними міжнародними та

регіональними організаціями, та підготовці рекомендацій для процедур оцінки відповідності, забезпечуючи врахування інтересів України; (Частину другу статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

співпрацює та проводить консультації з відповідними органами у сфері стандартизації інших держав, у разі потреби вживає заходів для розв'язання суперечок або скарг, які виникають; (Частину другу статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

формує програму робіт з стандартизації та не рідше одного разу на шість місяців публікує актуалізовану програму; (Частину другу статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

веде реєстр стандартів та документів з стандартизації; (Частину другу статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

організовує створення і ведення національного фонду нормативних документів та Національного інформаційного центру міжнародної інформаційної мережі (ISONET); (Частину другу статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

організовує розповсюдження офіційних публікацій національних стандартів, правил усталеної практики і класифікаторів та іншої друкованої продукції стосовно прийнятих національних стандартів, стандартів та документів відповідних міжнародних та регіональних організацій стандартизації, членами яких він є чи з якими співпрацює відповідно до положень цих організацій або відповідних договорів, а також делегує ці повноваження іншим організаціям; (Частину другу статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

забезпечує і сприяє співробітництву між виробниками, постачальниками, споживачами продукції, процесів і послуг та відповідними державними органами у сфері стандартизації. (Частину другу статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

Центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації може виконувати інші функції та повноваження згідно із законами України.

Центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації вносить подання до Кабінету Міністрів України щодо делегування повноважень стосовно організації розроблення, схвалення, прийняття, перегляду та зміни національних стандартів у галузі будівництва та промисловості будівельних матеріалів центральному органу виконавчої влади в цій сфері діяльності.

(Статтю 8 виключено на підставі Закону N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

Стаття 9. Технічні комітети стандартизації

Центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації створює технічні комітети, на які покладаються функції з розроблення, розгляду та погодження міжнародних (регіональних) та національних стандартів.

Технічні комітети стандартизації формуються з урахуванням принципу представництва всіх заінтересованих сторін. До роботи в технічних комітетах стандартизації залучаються на добровільних засадах уповноважені представники органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, суб'єктів господарювання та їх об'єднань, науково-технічних та інженерних товариств (спілок), товариств (спілок) споживачів, відповідних громадських організацій, провідні науковці і фахівці.

Організаційне забезпечення діяльності технічних комітетів здійснюють їх секретаріати.

Положення про технічні комітети затверджує центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації.

Технічні комітети стандартизації не можуть мати на меті одержання прибутку від своєї діяльності.

Членство в технічних комітетах стандартизації є добровільним.
(Статтю 9 доповнено частиною шостою згідно із Законом N 3164-IV
([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

Стаття 10. Інші суб'єкти, що займаються стандартизацією

Центральні органи виконавчої влади та організації мають право у відповідних сферах діяльності та в межах повноважень з урахуванням своїх господарських та професійних інтересів організовувати і виконувати роботи із стандартизації, зокрема:

розробляти, схвалювати, приймати, переглядати, змінювати стандарти відповідного рівня та припиняти їх дію, встановлювати правила їх розроблення, позначення та застосування;

представляти Україну у відповідних спеціалізованих міжнародних та регіональних організаціях стандартизації, виконувати зобов'язання, передбачені положеннями про ці організації;

створювати і вести реєстри нормативно-правових актів та нормативних документів для забезпечення своєї діяльності та інформаційного обміну;

видавати і розповсюджувати свої стандарти, документи спеціалізованих відповідних міжнародних та регіональних організацій стандартизації, членами яких вони є чи з якими співпрацюють на підставі положень про ці організації або відповідних договорів, а також делегувати ці повноваження іншим організаціям.

Центральні органи виконавчої влади та організації повинні інформувати центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації про роботи із стандартизації за своїми напрямками для виконання Кодексу добродійної практики з розроблення, прийняття та застосування стандартів відповідно до Угоди СОТ про технічні бар'єри в торгівлі ([981_008](#)), що є додатком до Маракеської угоди про заснування Світової організації торгівлі

1994 року ([995_342](#)).

Міністерство оборони України, враховуючи особливості цієї сфери, визначає порядок застосування стандартів для задоволення потреб оборони України відповідно до покладених на нього функцій. (Стаття 10 в редакції Закону N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

Розділ III

СТАНДАРТИ ТА ЇХ ЗАСТОСУВАННЯ

Стаття 11. Нормативні документи із стандартизації і застосування стандартів

Залежно від рівня органу, який приймає чи схвалює нормативні документи із стандартизації, вони поділяються на:

національні стандарти, правила усталеної практики та класифікатори, прийняті чи схвалені центральним органом виконавчої влади з питань стандартизації, а також видані ним каталоги та реєстри загальнодержавного застосування;

стандарти, технічні умови та правила усталеної практики, прийняті чи схвалені іншими органами та організаціями, що займаються питаннями стандартизації, а також видані ними каталоги.

Стандарти застосовуються безпосередньо чи шляхом посилання на них в інших документах.

Стандарти застосовуються на добровільній основі, за винятком випадків, коли застосування цих стандартів вимагають технічні регламенти.

Стандарти повинні бути викладені таким чином, щоб їх неможливо було використовувати з метою введення в оману споживачів продукції, якої стосується стандарт, чи надавати перевагу виробнику продукції або продукції залежно від місця її виготовлення.

Порядок розроблення, перегляду, внесення змін, прийняття та опублікування стандартів встановлюється Законом України "Про стандарти, технічні регламенти та процедури оцінки відповідності" ([3164-15](#)).

(Стаття 11 в редакції Закону N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

(Статтю 12 виключено на підставі Закону N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

(Статтю 13 виключено на підставі Закону N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

Стаття 14. Знак відповідності національним стандартам

Центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації має право встановлювати знак відповідності продукції національним

стандартам.

Національний знак відповідності продукції національним стандартам - знак, який засвідчує відповідність позначеної ним продукції всім вимогам стандартів, які поширюються на цю продукцію.

Опис та правила застосування національного знака відповідності продукції національним стандартам встановлюються центральним органом виконавчої влади з питань стандартизації.

Відповідність продукції національним стандартам добровільно підтверджується у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади з питань стандартизації.

Розділ IV **ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТА ПРАВО** **ВЛАСНОСТІ НА СТАНДАРТИ, КОДЕКСИ УСТАЛЕНОЇ** **ПРАКТИКИ ТА ТЕХНІЧНІ УМОВИ**

Стаття 15. Право власності на стандарти

Право власності на національні стандарти, правила усталеної практики, класифікатори та каталоги належить державі. Від імені держави права власника на ці документи здійснює центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації.

Право власності на стандарти, технічні умови та кодекси усталеної практики, прийняті чи схвалені іншими органами та організаціями, що займаються стандартизацією, належить організаціям, установам, за кошти яких вони створені або яким воно передано в установленому законом порядку.

Стандарт може розроблятися на продукцію і процес, які є об'єктами стандартизації та одночасно об'єктами інтелектуальної або промислової власності, якщо розробник стандарту отримав дозвіл від власника прав на продукцію або процес у встановленому законом порядку.

Забороняється повністю чи частково відтворювати, тиражувати і розповсюджувати як офіційні видання будь-які стандарти, кодекси усталеної практики, класифікатори або їх частини без дозволу їх власника чи уповноваженої ним особи, крім випадків, передбачених цим Законом.

У разі відтворення чи розповсюдження стандарту, правила усталеної практики без дозволу їх власника чи уповноваженої ним особи орган чи організація, яка прийняла стандарт, не несе відповідальності за невідповідність тексту розповсюдженого документа його офіційному тексту чи за наслідки, спричинені застосуванням розповсюдженого документа.

Власник об'єкта права власності має право на відшкодування збитків, завданих йому недозволеним розповсюдженням стандарту, правил усталеної практики, класифікатора та каталогу, відповідно до закону.

Стаття 16. Видання та розповсюдження стандартів

Національні стандарти, правила усталеної практики, класифікатори та каталоги оприлюднюються, видаються та

розповсюджуються центральним органом виконавчої влади з питань стандартизації.

Видання та розповсюдження документів відповідних міжнародних і регіональних організацій, членом яких є Україна, здійснюються центральним органом виконавчої влади з питань стандартизації, іншими органами та організаціями з питань стандартизації відповідно до положень про них.

Для надання інформації заінтересованим сторонам центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації функціонує як Національний інформаційний центр міжнародної інформаційної мережі (ISONET) та веде каталог національних стандартів.

Органи та організації, які розробляють та приймають стандарти, що можуть створювати бар'єри для торгівлі, надають копії проектів і прийнятих стандартів центральному органу виконавчої влади з питань стандартизації, який надає цю інформацію заінтересованим сторонам через Національний інформаційний центр міжнародної інформаційної мережі (ISONET).

Інформаційні послуги надаються шляхом опублікування офіційних текстів стандартів, інформаційних та довідкових видань, а також їх розповсюдження інформаційними мережами в порядку ініціативи та на замовлення.

(Розділ IV в редакції Закону N 3164-IV ([3164-15](#)) від [01.12.2005](#))

Розділ V

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

Стаття 17. Міжнародне співробітництво у сфері стандартизації

Центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації відповідно до закону представляє інтереси України в міжнародних організаціях із стандартизації, вживає заходів щодо адаптації законодавства України у сфері стандартизації до законодавства Європейського Союзу, здійснює співробітництво в цій сфері з відповідними органами інших країн, приймає рішення про приєднання до міжнародних (регіональних) систем стандартизації, укладає договори про співробітництво та здійснення робіт у сфері стандартизації.

Якщо міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші норми, ніж ті, що передбачені цим Законом, то застосовуються норми міжнародного договору.

Розділ VI

ФІНАНСУВАННЯ РОБІТ ІЗ СТАНДАРТИЗАЦІЇ

Стаття 18. Джерела фінансування

Роботи із стандартизації фінансуються замовниками цих робіт.

Джерелами фінансування є:

кошти Державного бюджету України;

кошти, передбачені на виконання програм і проектів;

кошти суб'єктів господарювання;

кредити банків;

інші кошти, передбачені законом.

Витрати підприємств, пов'язані з розробленням стандартів, відносяться до витрат на науково-технічне забезпечення їх господарської діяльності.

Витрати на роботи із стандартизації бюджетних установ та організацій відшкодовуються за рахунок коштів, передбачених на їх утримання.

Замовниками робіт із стандартизації за кошти Державного бюджету України є центральні органи виконавчої влади, на які законодавством покладено відповідальність за технічне регулювання у визначених сферах діяльності.

Замовлення робіт із стандартизації за кошти Державного бюджету України, в тому числі на державне оборонне замовлення, здійснюється без проведення торгів (конкурсів, тендерів).

Стаття 19. Використання коштів, одержаних від реалізації стандартів

Кошти, одержані від реалізації національних, регіональних і міжнародних стандартів, спрямовуються виключно на виконання робіт із стандартизації, розвиток науково-технічної бази.

Розділ VII

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України протягом одного року з дня набрання чинності цим Законом:

внести до Верховної Ради України законопроекти щодо приведення законодавчих актів у відповідність із цим Законом;

прийняти нормативно-правові акти, що впливають з цього Закону;

забезпечити приведення своїх нормативно-правових актів, а також нормативно-правових актів міністерств та інших центральних органів виконавчої влади у відповідність з нормами цього Закону;

визначити порядок та терміни дії галузевих стандартів та прирівняних до них інших нормативних документів колишнього СРСР.

3. Державні та інші стандарти є чинними до припинення їх дії або до прийняття відповідних стандартів згідно з вимогами цього Закону.

4. Вимоги державних та інших стандартів, обов'язкові до виконання, є чинними до прийняття відповідних технічних регламентів та інших нормативно-правових актів, які регулюють ці

питання.

5. До приведення законодавства у відповідність з цим Законом законодавчі та інші нормативно-правові акти застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

Президент України

Л.КУЧМА

м. Київ, 17 травня 2001 року
N 2408-III

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про стандарти, технічні регламенти
та процедури оцінки відповідності

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2006, N 12, ст.101)

{ Із змінами, внесеними згідно із Законом
N 1107-V ([1107-16](#)) від [31.05.2007](#), ВВР, 2007, N 35, ст.488 }

Цей Закон визначає правові та організаційні засади розроблення і застосування національних стандартів, технічних регламентів та процедур оцінки відповідності, а також основоположні принципи державної політики у сфері стандартизації, технічного регулювання та оцінки відповідності.

Розділ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

встановлені вимоги - вимоги, встановлені в технічних регламентах, стандартах, кодексах усталеної практики та технічних умовах;

еквівалентність - достатність різних результатів оцінки відповідності для забезпечення одного і того ж рівня підтвердження відповідності стосовно одних і тих же встановлених вимог;

коментарі - зауваження і пропозиції до проектів стандартів, технічних регламентів та процедур оцінки відповідності;

контроль - перевірка проектної документації на продукцію, процесу її виготовлення і монтажу та визначення її відповідності встановленим вимогам;

міжнародні договори України - будь-які міжнародні договори України, у тому числі двосторонні та багатосторонні, про взаємне

визнання, розроблення і застосування стандартів, технічних регламентів та процедур оцінки відповідності, стороною яких є Україна;

орган з оцінки відповідності - орган, який надає послуги з оцінки відповідності;

орган, що призначає, - орган, визначений або уповноважений Кабінетом Міністрів України призначати органи з оцінки відповідності, тимчасово припиняти або відмінити їх призначення чи відмінити тимчасове припинення дії їх призначення;

організації - підприємства, установи, організації, органи влади чи інші установи, їх підрозділи чи їх об'єднання з правами юридичної особи чи без них, громадські організації чи приватні або засновані на іншій формі власності підприємства, установи, організації, які виконують самостійні функції та мають установчий документ (статут) і свою структуру управління;

оцінка відповідності - доказування, що встановлені вимоги до продукції, процесу, системи, особи або органу виконано шляхом випробування, здійснення контролю або сертифікації;

підтвердження відповідності - видача документа (декларація про відповідність або сертифікат відповідності) на основі рішення, яке приймається після проведення відповідних (необхідних) процедур оцінки відповідності, що довели виконання встановлених вимог;

послуга - результат економічної діяльності, яка не створює товар, але продається та купується під час торговельних операцій;

процедура оцінки відповідності - будь-яка процедура, яка прямо чи опосередковано використовується для визначення того, чи виконуються встановлені у відповідних технічних регламентах чи стандартах вимоги. Процедури оцінки відповідності включають процедури відбору зразків, випробування, здійснення контролю, оцінку, перевірку, реєстрацію, акредитацію та затвердження, а також їх поєднання;

призначення - надання органом, визначеним або уповноваженим Кабінетом Міністрів України, органу з оцінки відповідності права виконувати певну діяльність з оцінки відповідності вимогам технічних регламентів;

ризик - можливість виникнення та вірогідні масштаби наслідків негативного впливу протягом певного періоду часу;

ринковий нагляд - постійне спостереження за відповідністю продукції, введеної в обіг, технічним регламентам, правомірністю застосування на ній Національного знака відповідності, повнотою і достовірністю інформації про таку продукцію;

технічне регулювання - правове регулювання відносин у сфері встановлення, застосування та виконання обов'язкових вимог до продукції або пов'язаних з нею процесів, систем і послуг, персоналу та органів, а також перевірка їх дотримання шляхом оцінки відповідності та/або ринкового нагляду;

технічний регламент - закон України або нормативно-правовий акт, прийнятий Кабінетом Міністрів України, у якому визначено характеристики продукції або пов'язані з нею процеси чи способи

виробництва, а також вимоги до послуг, включаючи відповідні положення, дотримання яких є обов'язковим. Він може також містити вимоги до термінології, позначок, пакування, маркування чи етикетування, які застосовуються до певної продукції, процесу чи способу виробництва.

Стаття 2. Сфера дії Закону

Цей Закон регулює відносини, пов'язані з діяльністю у сфері стандартизації, технічного регулювання, у тому числі оцінки відповідності, з застосуванням її результатів, і поширюється на суб'єкти господарювання незалежно від їх форми власності та видів діяльності, органи державної влади, а також на відповідні громадські організації.

Вимоги цього Закону не поширюються на процедурні питання щодо розроблення, прийняття, перегляду, внесення змін і скасування технічних регламентів, які затверджуються законом.

Дія цього Закону не поширюється на санітарні заходи, які розроблені та застосовуються для захисту людини від ризиків, пов'язаних із харчовими продуктами; фітосанітарні заходи, які розроблені та застосовуються для захисту рослин від шкідливих організмів; ветеринарно-санітарні заходи, які розроблені та застосовуються для захисту життя і здоров'я людини та тварин від хвороб тварин, а також на поводження з ядерними матеріалами, лікарськими засобами, на будівельні норми, стандарти медичних послуг, бухгалтерської звітності, освіти та інші соціальні стандарти, що регулюються законодавством України.

Положення цього Закону не застосовуються до товарів, які конфісковані за вчинення адміністративних правопорушень та перебувають у розпорядженні митних органів; непрофесійної продукції кустарного виробництва; вживаної та відремонтованої продукції, що передається поза межами господарської діяльності; товарів, змінених споживачами після їх придбання; виробів мистецтва та унікальних виробів народного художнього промислу, які ввозяться і використовуються для особистих потреб, якщо інше не визначено законом.

Стаття 3. Законодавство України у сфері стандартизації, технічного регулювання та оцінки відповідності

Законодавство України у сфері стандартизації, технічного регулювання, у тому числі оцінки відповідності, складається з цього Закону та інших нормативно-правових актів, що регулюють відносини в цій сфері.

Стаття 4. Об'єкти стандартизації та технічного регулювання

Об'єктами стандартизації та/або технічного регулювання є продукція, процеси та послуги, зокрема матеріали, складники, обладнання, системи, їх сумісність, правила, процедури, функції, методи чи діяльність, персонал і органи, а також вимоги до термінології, позначення, фасування, пакування, маркування, етикетування, системи управління якістю і управління довкіллям.

Стаття 5. Загальні принципи розроблення та застосування стандартів, технічних регламентів та процедур оцінки відповідності

Національні стандарти, технічні регламенти та процедури оцінки відповідності розробляються у такий спосіб, щоб не створювати або не призводити до створення зайвих перешкод у торгівлі.

Національні стандарти, технічні регламенти та процедури оцінки відповідності мають розроблятися на основі:

міжнародних стандартів, якщо вони вже прийняті або перебувають на завершальній стадії розроблення, за винятком випадків, якщо вони є неефективними або невідповідними з огляду на недостатній рівень захисту або базові кліматичні, географічні умови, особливості держави, умови та суттєві технологічні проблеми;

регіональних стандартів - лише у тому разі, якщо міжнародні стандарти не можуть бути використані з причин, зазначених у попередньому абзаці;

стандартів, технічних регламентів та процедур оцінки відповідності або відповідних їх частин держав, що є членами відповідних міжнародних чи регіональних організацій, або з якими укладено відповідні міжнародні договори України (договори про взаємне визнання, розроблення та застосування стандартів, технічних регламентів та процедур оцінки відповідності);

наукових досягнень, знань і практики.
{ Частина друга статті 5 в редакції Закону N 1107-V ([1107-16](#))
від [31.05.2007](#) }

У разі якщо міжнародні стандарти, визначені в частині другій цієї статті, не беруться за основу для стандарту, технічного регламенту або процедури оцінки відповідності, дається письмове пояснення на запит заінтересованої сторони.

Стандарти, технічні регламенти і процедури оцінки відповідності повинні, якщо можливо, враховувати особливі потреби розвитку, фінансові та торговельні потреби держав - членів СОТ, що розвиваються.

Стандарти та технічні регламенти мають бути точними, чіткими та структурно уніфікованими, а вимоги, по можливості, мають стосуватися характеристик продукції, а не вимог до її конструкції чи опису.

Коментарі щодо проектів національних стандартів, технічних регламентів та процедур оцінки відповідності всіх зацікавлених національних або іноземних сторін розглядаються відповідним технічним комітетом стандартизації, робочою групою або іншим органом, який розробляє стандарт, технічний регламент або процедуру оцінки відповідності.

Відповіді на коментарі щодо проектів національних стандартів, стандартів органів виконавчої влади, технічних регламентів та процедур оцінки відповідності, отримані від іноземних, міжнародних або регіональних органів стандартизації, які дотримуються Кодексу добросовісної практики з розроблення, прийняття та застосування стандартів відповідно до Угоди СОТ про технічні бар'єри в торгівлі ([981_008](#)), що є додатком до Маракеської угоди про заснування Світової організації торгівлі 1994 року ([995_342](#)), надаються в можливо стислі терміни, але не пізніше терміну прийняття. По

можливості, відповідь має містити пояснення стосовно необхідності відхилення від міжнародного або регіонального стандарту.

Стаття 6. Мова документів

Національні стандарти, технічні регламенти та процедури оцінки відповідності складаються українською мовою та у разі потреби мовою відповідних міжнародних або регіональних організацій. Форма сертифікатів відповідності та декларацій про відповідність розробляється українською мовою і принаймні однією з офіційних мов відповідних міжнародних або регіональних організацій з оцінки відповідності, членом яких є Україна.

Стаття 7. Конфіденційність інформації

Уся інформація, яка є конфіденційною або надана відповідно до положень цього Закону на конфіденційній основі, захищається в режимі комерційної таємниці. Відповідні органи не розголошують цю інформацію без дозволу осіб або органів, що її надали, якщо інше не визначено законом.

Розділ II ПРОЦЕДУРИ РОЗРОБЛЕННЯ ТА ПРИЙНЯТТЯ СТАНДАРТІВ

Стаття 8. Пропозиції щодо проведення робіт із стандартизації

Заінтересовані сторони надають пропозиції щодо проведення робіт із стандартизації центральному органу виконавчої влади з питань стандартизації. Форма та терміни надання пропозицій встановлюються центральним органом виконавчої влади з питань стандартизації.

Пропозиції щодо розроблення національного стандарту розглядаються відповідним технічним комітетом з урахуванням пріоритетів у стандартизації. Приймаючи рішення стосовно пропозиції щодо розроблення національного стандарту, відповідний технічний комітет повинен брати до уваги чинні міжнародні або регіональні стандарти, або такі, що перебувають на завершальній стадії розроблення, а також особливості держави, відповідну інформацію, географічні та кліматичні характеристики країни та рівень її економічного розвитку. При цьому перевага в застосуванні має надаватися чинному або такому, що перебуває на завершальній стадії розроблення, міжнародному стандарту. Інші стандарти, крім міжнародних, можуть використовуватися лише у разі, якщо використання міжнародного стандарту або його частини було б неефективним або невідповідним з таких причин, зокрема, як: вимоги національної безпеки; запобігання шахрайським діям; захист життя або здоров'я людини, тварин або рослин, а також захист довкілля; кліматичні чи інші географічні чинники; суттєві технологічні або інфраструктурні проблеми. { Частина друга статті 8 в редакції Закону N 1107-V ([1107-16](#)) від [31.05.2007](#) }

Центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації повідомляє сторони, яка надала пропозиції, про рішення технічного комітету не пізніше ніж через 60 днів з дня отримання пропозицій.

Стандарт вважається таким, що знаходиться на стадії розроблення, з дня прийняття рішення про його розроблення до дня його прийняття центральним органом виконавчої влади з питань

стандартизації.

Центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації встановлює критерії, форму та інші процедури для розгляду пропозиції щодо розроблення національних стандартів.

Стаття 9. Підготовка програми робіт із стандартизації

Центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації на основі пропозицій заінтересованих сторін готує програму робіт із стандартизації, до якої включаються роботи з розроблення, перегляду, внесення змін до національних стандартів.

Програма робіт із стандартизації складається для координації розроблення національних стандартів для різних видів діяльності та гармонізації національних стандартів з відповідними міжнародними і регіональними стандартами.

Центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації повинен вживати заходів для уникнення дублювання роботи відповідних міжнародних або регіональних організацій.

Програма робіт із стандартизації повинна містити класифікацію для кожного стандарту згідно з методикою відповідних міжнародних чи регіональних організацій, етапом досягнутого в розробленні стандарту та посиланнями на міжнародні стандарти, що взяті за основу.

Центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації повинен щонайменше один раз на шість місяців публікувати програму робіт із стандартизації із зазначенням своєї назви та адреси, а також назв конкретних проектів стандартів, які розробляються або переглядаються. Повідомлення про оприлюднення програми робіт із стандартизації публікуються в офіційному виданні центрального органу виконавчої влади з питань стандартизації.

Після оприлюднення програми робіт із стандартизації центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації повинен повідомити про це відповідні міжнародні чи регіональні організації, використовуючи форму звітності цих організацій.

Стаття 10. Розроблення і повідомлення про проекти стандартів, запити щодо коментарів та включення коментарів в остаточний проект стандарту

Національні стандарти розробляються технічними комітетами із стандартизації (технічними комітетами), а у разі їх відсутності – організаціями, що мають відповідний науково-технічний досвід у цій сфері.

Після розроблення першої редакції проекту національного стандарту центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації оприлюднює цей проект в офіційному виданні та в засобах масової інформації. У повідомленні зазначаються:

позначення та назва проекту національного стандарту;

ступінь відхилення проекту національного стандарту від відповідних міжнародних стандартів;

адреса і термін надання коментарів усіма заінтересованими сторонами;

інформація про спосіб отримання стандарту.

Коментарі до проектів національних стандартів надаються протягом 60 днів з дня оприлюднення інформації, визначеної в частині другій цієї статті, за винятком термінових питань оборони, охорони здоров'я, безпеки довкілля та підготовки національного стандарту для розроблення відповідного технічного регламенту.

Коментарі всіх заінтересованих національних або іноземних сторін щодо проектів національних стандартів розглядаються відповідним технічним комітетом стандартизації або іншим органом, який розробляє стандарт.

Після збігу строку надання коментарів до проектів національних стандартів розробник розглядає отримані коментарі та враховує їх в остаточному проекті національного стандарту або обґрунтовано відхиляє.

Стаття 11. Прийняття національних стандартів

Міжнародні та регіональні стандарти приймаються як національні стандарти центральним органом виконавчої влади з питань стандартизації.

У разі схвалення остаточного проекту національного стандарту центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації приймає рішення про його прийняття.

Центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації визначає термін набрання чинності національним стандартом з урахуванням періоду підготовчих заходів.

Перелік національних стандартів, схвалених та прийнятих протягом місяця, оприлюднюється наступного місяця в офіційному виданні центрального органу виконавчої влади у сфері стандартизації.

Стаття 12. Перегляд, внесення змін та скасування національних стандартів

Центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації координує діяльність з перевірки національних стандартів на відповідність законодавству, потребам виробників та споживачів, рівню розвитку науки і техніки, інтересам держави, вимогам міжнародних та регіональних стандартів. Перевірка національних стандартів повинна проводитися технічними комітетами або організаціями, що мають відповідний науково-технічний досвід. Національні стандарти на продукцію перевіряються не рідше ніж один раз на п'ять років.

У порядку, встановленому статтею 8 цього Закону, заінтересовані сторони надають пропозиції для перегляду, внесення змін чи скасування національного стандарту.

Відповідний технічний комітет розглядає пропозиції щодо внесення змін до чинних національних стандартів та в разі схвалення подає їх центральному органу виконавчої влади з питань стандартизації для прийняття рішення щодо їх внесення до програми

робіт із стандартизації.

У разі якщо технічний комітет схвалює пропозиції щодо скасування національних стандартів, центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації приймає рішення з цього питання.

Якщо центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації приймає рішення про скасування національного стандарту, повідомлення про це публікується в його офіційному виданні.

Зміни до національних стандартів вносяться в порядку, встановленому статтею 10 цього Закону. Після схвалення зміненого національного стандарту відповідним технічним комітетом центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації приймає та оприлюднює змінений національний стандарт.

Розділ III **ТЕХНІЧНІ РЕГЛАМЕНТИ**

Стаття 13. Мета і державна політика у сфері технічного регулювання

Метою розроблення і застосування технічних регламентів є захист життя та здоров'я людини, тварин, рослин, національної безпеки, охорони довкілля та природних ресурсів, запобігання недобросовісній практиці.

Відповідність введених в обіг в Україні продукції, процесів та послуг технічним регламентам є обов'язковою.

Вимоги, встановлені технічними регламентами, повинні відображати ризики стосовно споживачів, довкілля та природних ресурсів, які створюватиме невідповідність продукції, процесів і послуг. Для оцінювання ризиків повинна розглядатися, зокрема, наявна науково-технічна інформація, пов'язана з переробними технологіями або кінцевим використанням продукції, процесів або послуг.

Державна політика у сфері розроблення і застосування технічних регламентів базується на таких принципах:

технічні регламенти не повинні обмежувати торгівлю більше, ніж це необхідно для досягнення мети, визначеної в частині першій цієї статті;

технічні регламенти повинні бути змінені або скасовані, якщо обставин або цілей, що спричинили їх прийняття, більше не існує або якщо обставини чи цілі, що змінилися, дають змогу вживати заходи, що мають менший обмежувальний вплив на торгівлю;

вимоги технічних регламентів поширюються на товари вітчизняного та іноземного походження незалежно від їх походження;

технічні регламенти торговельних партнерів України у встановленому законодавством порядку визнаються як еквівалентні технічним регламентам України, навіть якщо вони відрізняються, за умови, що такі регламенти відповідають меті технічних регламентів України.

Стаття 14. Повноваження Кабінету Міністрів України
у сфері технічного регулювання

Кабінет Міністрів України:

координує та спрямовує центральні органи виконавчої влади, на які покладаються функції технічного регулювання у визначених сферах діяльності, в тому числі розроблення технічних регламентів (далі – відповідні центральні органи виконавчої влади);

затверджує технічні регламенти ([1764-2006-п](#), [939-2007-п](#), [1103-2007-п](#), [1382-2007-п](#)), якщо вони не прийняті законом;

укладає міжнародні договори України щодо взаємного визнання результатів оцінки відповідності та еквівалентності іноземних і національних технічних регламентів;

здійснює інші повноваження в цій сфері, визначені законом.

Стаття 15. Повноваження центрального органу
виконавчої влади з питань технічного
регулювання

Центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання:

забезпечує реалізацію державної політики у сфері технічного регулювання;

координує розроблення технічних регламентів та діяльність органів, що здійснюють нагляд на ринку за об'єктами технічних регламентів;

готує програму розроблення технічних регламентів;

організовує розроблення правил і процедури ринкового нагляду за об'єктами технічних регламентів за участю інших відповідних центральних органів виконавчої влади.

Стаття 16. Рада стандартизації та технічного регулювання

Рада стандартизації та технічного регулювання (далі – Рада) є колегіальним консультативно-дорадчим органом при Кабінеті Міністрів України.

Рада формується з представників Кабінету Міністрів України, відповідних центральних органів виконавчої влади, зокрема центрального органу виконавчої влади з питань технічного регулювання, центрального органу виконавчої влади з питань стандартизації, а також суб'єктів господарювання, виробників та споживачів. До складу Ради входять 17 членів. Не менше половини складу Ради стандартизації повинні становити представники об'єднань суб'єктів господарювання, об'єднань споживачів, а також представники наукових установ.

Діяльність Ради ґрунтується на засадах відкритості та гласності.

Положення про Раду затверджує Кабінет Міністрів України.

Основними функціями Ради технічного регулювання є:

розгляд і аналіз проекту програми розроблення технічних регламентів та внесення відповідних пропозицій;

вивчення, аналіз та розроблення пропозицій щодо вдосконалення діяльності у сфері стандартизації;

розгляд спірних питань щодо проектів технічних регламентів та їх відповідності основній меті технічного регулювання;

перегляд, прийняття чи відхилення пропозицій щодо розроблення технічних регламентів;

визначення пріоритетів розроблення стандартів та технічних регламентів на основі соціальних, економічних потреб і потреб споживачів;

надання рекомендацій Кабінету Міністрів України щодо прийняття чи відхилення проекту технічного регламенту.

Рада має право:

одержувати від органів виконавчої влади інформацію і матеріали з питань, що належать до її компетенції;

залучати в разі потреби у встановленому законодавством порядку до роботи в Раді спеціалістів органів виконавчої влади, науково-дослідних установ та закладів як експертів.

Рада проводить засідання за потреби, але не рідше ніж один раз на півроку.

Центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання виконує функції секретаріату Ради.

Стаття 17. Повноваження центральних органів виконавчої влади у сфері технічного регулювання

Центральні органи виконавчої влади, до повноважень яких законом віднесено організацію розроблення технічних регламентів, у порядку, встановленому абзацом другим статті 14 цього Закону:

створюють робочі групи експертів (далі – робочі групи) для розроблення технічних регламентів;

визначають своїх представників для участі в роботі робочих груп з розроблення або перегляду технічного регламенту.

Стаття 18. Робочі групи з розроблення технічних регламентів

Центральні органи виконавчої влади, до повноважень яких законом віднесено організацію розроблення технічних регламентів, створюють робочі групи з представників технічних комітетів, центрального органу виконавчої влади з питань технічного регулювання, інших уповноважених центральних органів виконавчої влади та організацій, на які покладаються функції з розроблення, погодження і схвалення остаточного проекту технічних регламентів, внесення змін та пропозицій щодо їх скасування.

Заінтересовані сторони (їх уповноважені представники), які подали центральному органу виконавчої влади з питань стандартизації пропозиції щодо проведення робіт із стандартизації і щодо пропозицій яких центральним органом виконавчої влади з питань технічного регулювання прийнято позитивне рішення, на підставі письмового звернення обов'язково залучаються до участі в роботі відповідної робочої групи з розроблення технічних регламентів.

Особи, які виявили бажання брати участь у роботі робочих груп, запрошуються для роботи як експерти за згодою.

Відповідний центральний орган виконавчої влади призначає з числа своїх працівників або підпорядкованих йому організацій секретаря робочої групи.

Стаття 19. Підготовка робочої програми розроблення технічних регламентів

Заінтересовані сторони надають пропозиції для розроблення, внесення змін або скасування технічних регламентів центральному органу виконавчої влади з питань технічного регулювання. Форма надання пропозицій устанавлюється центральним органом виконавчої влади з питань технічного регулювання. Пропозиції, що не відповідають цій формі, повертаються заявнику без розгляду.

Центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання встановлює процедуру розгляду пропозицій та критерії, за якими приймається рішення щодо їх прийняття чи відхилення.

Центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання розглядає за встановленою процедурою всі пропозиції, що відповідають встановленим критеріям та формі.

Центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання не пізніше ніж через 60 днів після отримання пропозицій повідомляє заявника про прийняття або відхилення пропозицій.

Усі прийняті пропозиції та перелік технічних регламентів, що розглядаються відповідно до статті 24 цього Закону, вносяться до проекту робочої програми розроблення технічних регламентів. Проект робочої програми розглядається та аналізується Радою. Під час розгляду і аналізу пропозицій визначаються пріоритети для кожного відповідного центрального органу виконавчої влади.

Центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання затверджує проект робочої програми розроблення технічних регламентів з урахуванням пропозицій Ради.

Затверджена робоча програма розроблення технічних регламентів опубліковується не пізніше ніж через 30 днів після її затвердження в офіційному виданні центрального органу виконавчої влади з питань технічного регулювання та інших засобах масової інформації для забезпечення участі в підготовці технічних регламентів усіх заінтересованих сторін.

Стаття 20. Підготовка проекту технічного регламенту

Відповідний центральний орган виконавчої влади разом з центральним органом виконавчої влади з питань стандартизації подає

робочій групі інформацію про чинність відповідних національних або інших стандартів у галузі, що регулюється технічним регламентом, або їх очікуване прийняття, включаючи термін прийняття національних або інших стандартів, а також інформацію про чинність відповідних міжнародних чи регіональних стандартів, у разі їх відсутності – відповідних стандартів та технічних регламентів інших держав.

Проект технічного регламенту, як правило, повинен містити:

технічні вимоги, у тому числі щодо безпеки, до продукції, процесу або послуги, які відповідають досягнутому на момент розроблення науково-технічному рівню;

процедури оцінки відповідності, які можуть або повинні бути використані для перевірки відповідності продукції технічним вимогам;

вимоги до пакування, змісту маркування продукції, специфікації, у разі необхідності – важливої інформації для споживачів (інструкції, посібники), яка супроводжує продукцію або процес, що введено в обіг.

У разі якщо проект технічного регламенту передбачає можливість декларування відповідності, такий проект має містити процедуру декларування відповідності, форму, зміст та строк зберігання декларації про відповідність.

Перелік національних стандартів, які в разі добровільного застосування є доказом відповідності продукції вимогам технічних регламентів, формується центральним органом виконавчої влади з питань стандартизації за замовленням відповідних центральних органів виконавчої влади, а в разі відсутності таких стандартів – за замовленням цих органів організовує розроблення відповідних стандартів. Перелік національних стандартів, які в разі застосування є доказом відповідності продукції вимогам технічних регламентів, публікується в офіційному виданні центрального органу виконавчої влади з питань стандартизації.

У разі посилання на національні стандарти в технічних регламентах визначається, чи відповідність певним стандартам є єдиним способом, чи одним із способів задоволення вимог технічного регламенту.

Вимоги до оцінки відповідності відображають рівень ризику, що створює продукція або процес, до яких застосовують технічний регламент.

Стаття 21. Повідомлення про проект технічного регламенту, запити щодо коментарів та внесення коментарів до остаточного проекту технічного регламенту

Після закінчення розроблення проекту технічного регламенту відповідний центральний орган виконавчої влади публікує у своєму офіційному виданні або в засобах масової інформації повідомлення про наявність проекту для розгляду і можливість надання коментарів будь-якою заінтересованою стороною. Повідомлення містить назву та витяг з проекту, адресу та термін надання коментарів, інформацію про спосіб отримання проекту. Повідомлення надаються в порядку,

встановленому статтею 39 цього Закону.

Протягом періоду надання коментарів щодо проекту технічного регламенту центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання розглядає проект на відповідність положенням статей 5 і 13 цього Закону та в разі потреби подає коментарі стосовно проекту із зазначенням частин, що суперечать цьому Закону.

Після закінчення строку надання коментарів щодо проекту технічного регламенту робоча група розглядає коментарі, надає на них відповіді відповідно до положень частин шостої і сьомої статті 5 цього Закону та досягає домовленості щодо внесення коментарів в остаточний проект технічного регламенту.

Стаття 22. Прийняття або відхилення технічного регламенту

Після закінчення розроблення остаточного проекту технічного регламенту робоча група подає проект до відповідного центрального органу виконавчої влади, який погоджує його з усіма заінтересованими центральними органами виконавчої влади.

Центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання подає погоджений проект технічного регламенту Кабінету Міністрів України.

У разі наявності істотних розбіжностей між центральними органами виконавчої влади щодо проекту технічного регламенту, що є проектом нормативно-правового акта, прийняття якого віднесено до повноважень Кабінету Міністрів України, він вноситься на розгляд Кабінету Міністрів України, який приймає рішення щодо прийняття або відхилення проекту технічного регламенту з урахуванням пропозицій Ради.

Стаття 23. Опублікування технічних регламентів

Прийнятий Кабінетом Міністрів України технічний регламент опубліковується в інформаційному бюлетені "Офіційний вісник України".

Технічний регламент набирає чинності не раніше ніж через 6 місяців з дня опублікування в інформаційному бюлетені "Офіційний вісник України" для надання можливості учасникам ринку підготуватися до виконання вимог нового технічного регламенту, за винятком термінових обставин, зазначених у статті 24 цього Закону.

Стаття 24. Термінова необхідність прийняття технічного регламенту

У разі якщо обставини у сфері оборони, охорони здоров'я, національної безпеки та безпеки для життя і здоров'я людини, охорони довкілля чи природних ресурсів вимагають негайного розроблення та/або прийняття технічного регламенту, відповідний центральний орган виконавчої влади розробляє проект технічного регламенту (далі - терміновий технічний регламент), який розглядається центральним органом виконавчої влади з питань технічного регулювання на предмет відповідності положенням цього Закону.

Якщо центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання встановлює необхідність термінового розроблення технічного регламенту, він, взявши до відома пропозиції Ради,

готує відповідний висновок і невідкладно подає проект термінового технічного регламенту Кабінету Міністрів України.

Терміновий технічний регламент, прийнятий Кабінетом Міністрів України, опубліковується в інформаційному бюлетені "Офіційний вісник України" та набирає чинності з дня його опублікування.

Інформація щодо проекту термінового технічного регламенту передається для інформування відповідно до статті 39 цього Закону.

Письмові коментарі щодо прийнятого термінового технічного регламенту, отримані від держав, з якими укладено відповідні міжнародні договори України, обговорюються з представниками відповідної держави на її запит. Коментарі за результатами обговорень беруться до уваги, а в разі потреби терміновий технічний регламент переглядається.

Усі термінові технічні регламенти розглядаються відповідною робочою групою протягом шести місяців після їх прийняття для визначення необхідності продовження їх дії або скасування. У разі якщо потреба в чинності термінового технічного регламенту зникла, він скасовується Кабінетом Міністрів України.

Якщо відповідна робоча група робить висновок про наявність потреби в подальшій дії термінового технічного регламенту або якщо наявні будь-які коментарі, отримані від національної або іноземної сторони щодо такого термінового технічного регламенту, цей технічний регламент може бути переглянуто з урахуванням зазначених коментарів. Переглянутий терміновий технічний регламент затверджується та опубліковується відповідно до частин третьої і четвертої цієї статті.

Стаття 25. Перегляд прийнятих технічних регламентів

Прийняті технічні регламенти переглядаються робочою групою протягом п'ятирічного строку з дня їх опублікування в інформаційному бюлетені "Офіційний вісник України". Відповідний центральний орган виконавчої влади публікує в своєму офіційному виданні та у разі потреби в інших засобах масової інформації пропозиції про внесення змін чи скасування технічного регламенту разом із запитом щодо коментарів, адресу та термін надання коментарів центральному органу виконавчої влади. Строк надання коментарів не повинен перевищувати 60 днів.

Після закінчення строку, зазначеного в частині першій цієї статті, робоча група розглядає коментарі та робить висновок стосовно потреби у зміні або скасуванні технічного регламенту.

Заінтересовані органи, організації та особи надають пропозиції щодо перегляду технічного регламенту центральному органу виконавчої влади з питань технічного регулювання, який розглядає їх відповідно до статті 19 цього Закону.

У разі якщо Рада приймає рішення про необхідність внесення змін до технічного регламенту, відповідний центральний орган виконавчої влади створює або скликає засідання робочої групи.

Зміни до технічного регламенту розробляються та приймаються відповідно до статей 20, 21 і 22 цього Закону. Після затвердження остаточного проекту технічного регламенту застосовуються заходи

відповідно до статті 23 цього Закону.

Технічні регламенти, що були переглянуті, але зміни до них не були внесені або вони не були скасовані, позначаються в реєстрі відповідною позначкою, встановленою центральним органом виконавчої влади з питань технічного регулювання.

Технічні регламенти, що не переглядалися протягом п'яти років з дня їх опублікування в офіційному виданні центрального органу виконавчої влади з питань технічного регулювання, вважаються скасованими з дня завершення п'ятирічного строку їх дії.

Стаття 26. Порядок прийняття рішення щодо
еквівалентності іноземних та українських
технічних регламентів

Еквівалентність технічних регламентів України та інших держав оцінюється на основі пропозиції, поданої центральному органу виконавчої влади з питань технічного регулювання заінтересованою стороною. Пропозиція має містити копію іноземного технічного регламенту, переклад якого здійснено на українську мову, визначення відповідного українського технічного регламенту та достатню інформацію для доведення еквівалентності технічних регламентів.

Оцінка еквівалентності іноземного технічного регламенту з відповідним українським технічним регламентом проводиться робочою групою, створеною центральним органом виконавчої влади з питань технічного регулювання, на основі обов'язкового аналізу відповідних міжнародних та національних стандартів, аналізу цілей іноземного та українського технічних регламентів і рівня захисту, що встановлюється технічними регламентами. Еквівалентність не заперечується лише на тій підставі, що засоби досягнення цілей та засоби забезпечення рівня захисту відрізняються.

У разі якщо робоча група вирішує, що іноземний технічний регламент не є еквівалентним відповідному українському технічному регламенту, готується відповідний висновок, який центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання надсилає заінтересованій стороні, яка надала пропозицію про розгляд еквівалентності. Заінтересована сторона може оскаржити висновок, вимагаючи оцінки пропозиції та висновку експертами Ради. Кабінет Міністрів України при прийнятті відповідного рішення враховує пропозиції Ради.

Після встановлення робочою групою еквівалентності іноземного технічного регламенту українському технічному регламенту центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання надає Кабінету Міністрів України відповідні пропозиції для прийняття рішення. Рішення, прийняте Кабінетом Міністрів України, опубліковується в інформаційному бюлетені "Офіційний вісник України" і вноситься до реєстру технічних регламентів, ведення якого організовує центральний орган виконавчої влади з питань технічного регулювання.

Стаття 27. Фінансування робіт з розроблення
технічних регламентів

Роботи з розроблення технічних регламентів фінансуються їх замовниками.

Джерелами фінансування є:

кошти Державного бюджету України;

кошти, передбачені на виконання бюджетних програм і проектів;

кошти суб'єктів господарювання;

кредити банків;

інші кошти, передбачені законодавством.

Витрати суб'єктів господарської діяльності, пов'язані з розробленням технічних регламентів, відносяться до витрат на науково-технічне забезпечення їх господарської діяльності.

Витрати на розроблення технічних регламентів бюджетних установ, організацій здійснюються за рахунок коштів, передбачених на їх утримання.

Замовниками робіт з розроблення технічних регламентів за кошти Державного бюджету України є центральні органи виконавчої влади, до повноважень яких віднесено технічне регулювання у визначених сферах діяльності.

Розділ IV

ПРОЦЕДУРИ ОЦІНКИ ВІДПОВІДНОСТІ

ВИМОГАМ ТЕХНІЧНИХ РЕГЛАМЕНТІВ

Стаття 28. Оцінка відповідності вимогам
технічних регламентів

Оцінку відповідності вимогам технічних регламентів здійснюють призначені органи з оцінки відповідності.

Відповідні центральні органи виконавчої влади повинні пропонувати для призначення лише органи з оцінки відповідності, які є резидентами України та можуть підтвердити необхідний рівень компетентності, а також відповідають таким критеріям:

відсутність комерційної або іншої заінтересованості щодо продукції, процесу, послуги, які він оцінює. Призначений орган, його керівник і персонал, уповноважені здійснювати оцінку відповідності, не повинні ідентифікуватись як розробник, виробник, постачальник, монтажник або користувач відповідної продукції, процесу, послуги або як уповноважений представник однієї з цих осіб;

наявність кваліфікованого персоналу і засобів, необхідних для виконання процедур оцінки відповідності, та можливості доступу до устаткування, необхідного для здійснення випробувань;

наявність гарантій щодо незалежності персоналу, який здійснює процедури оцінки відповідності;

незалежність оплати праці персоналу, який здійснює процедури оцінки відповідності, від кількості та результатів здійснених процедур оцінки відповідності.

Центральні органи виконавчої влади, які надають пропозиції щодо призначення органів з оцінки відповідності, повинні

враховувати наявність акредитації національним органом з акредитації.

Центральні органи виконавчої влади, які надають пропозиції щодо призначення органів з оцінки відповідності, повинні своєчасно відкликати свої пропозиції, якщо встановлено, що призначений орган з оцінки відповідності не відповідає встановленим критеріям або не виконує своїх обов'язків згідно з цим Законом.

Інформація про призначення або скасування рішення про призначення органу з оцінки відповідності публікується в офіційному виданні центрального органу виконавчої влади з питань оцінки відповідності.

Стаття 29. Обов'язки призначених органів з оцінки відповідності

Органи з оцінки відповідності виконують лише процедури, на виконання яких вони призначені.

У разі якщо відповідні інструкції або рекомендації, які видаються міжнародними органами стандартизації, вже існують або їх розроблення завершується, органи з оцінки відповідності повинні використовувати їх або їхні відповідні частини як основу для їхніх процедур оцінки відповідності, крім випадків, якщо виконання таких інструкцій або рекомендацій було б неефективним або невідповідним з таких причин, зокрема, як: вимоги національної безпеки; запобігання шахрайським діям; захист життя або здоров'я людини, тварин або рослин, а також захист довкілля; кліматичні чи інші географічні чинники; суттєві технологічні або інфраструктурні проблеми, або через характерні для України особливості, умови або усталену систему. У цих випадках органи з оцінки відповідності повинні надати на запит пояснення причин невикористання міжнародних правил або рекомендацій. { Статтю 19 доповнено частиною згідно із Законом N 1107-V ([1107-16](#)) від [31.05.2007](#) }

Персонал органу з оцінки відповідності повинен зберігати комерційну таємницю, якщо інше не визначено законом.

Призначений орган з оцінки відповідності регулярно звітує про свою діяльність центральному органу виконавчої влади, який подав пропозицію про його призначення, а також центральному органу виконавчої влади з питань оцінки відповідності.

Призначений орган з оцінки відповідності повинен забезпечувати:

надання рівного доступу виробникам продукції, у тому числі з інших держав, до процедур оцінки відповідності, зокрема можливості здійснювати оцінку відповідності на виробничих площах та отримання Національного знака відповідності;

оприлюднення або повідомлення заінтересованій стороні на її запит відомостей про стандартний або очікуваний період здійснення кожної процедури оцінки відповідності;

оперативний розгляд запиту заінтересованої сторони, включаючи вивчення повноти документації та доступне і вичерпне інформування заявника про всі виявлені недоліки;

якнайшвидше доведення результатів оцінки відповідності заявнику для прийняття у разі потреби коригувальних заходів;

здійснення на прохання заявника (навіть якщо заявка має недоліки) процедури оцінки відповідності, наскільки це можливо, та повідомлення його про стадію реалізації процедури оцінки відповідності з поясненням будь-якої затримки;

обмеження до мінімуму вимог до інформації, необхідних для оцінки відповідності;

встановлення розміру оплати за здійснення процедур оцінки відповідності;

дотримання конфіденційності інформації про продукцію, яка виготовляється виробниками (постачальниками), у тому числі з інших держав, для забезпечення здійснення процедур оцінки відповідності з метою захисту законних комерційних інтересів;

однаковий рівень будь-яких платежів, що стягуються за здійснення процедур оцінки відповідності аналогічної продукції, для вітчизняних та іноземних виробників (постачальників) з урахуванням витрат на транспортування, зв'язок та інших витрат, зумовлених відмінностями в місцезнаходженні виробничого майданчика заявника і органу з оцінки відповідності;

розміщення об'єктів, що використовуються у процедурах оцінки відповідності, і проведення процедури відбору зразків таким чином, щоб це не призводило до створення зайвих незручностей для заявників або їх представників.

У разі якщо після підтвердження відповідності продукції до її характеристик вносяться зміни, процедура оцінки відповідності стосовно модифікованого товару має обмежуватися заходами, необхідними для отримання достатньої впевненості в тому, що зазначена продукція, як і раніше, відповідає визначеним технічним регламентам.

Органи з оцінки відповідності повинні визначати процедуру розгляду претензій, що стосуються виконання процедури оцінки відповідності, з урахуванням положень статті 31 цього Закону. Процедури розгляду претензій повинні передбачати ухвалення коригувальних заходів, які застосовуються у разі, якщо буде доведено, що претензія обґрунтована.

Органи з оцінки відповідності ведуть реєстр виданих сертифікатів відповідності та надають копію сертифіката згідно з установленою центральним органом виконавчої влади з питань оцінки відповідності процедурою до державного реєстру сертифікатів відповідності.

Стаття 30. Визнання результатів оцінки відповідності, яка була проведена за межами України

Результати оцінки відповідності (сертифікати відповідності, знаки відповідності, протоколи випробувань продукції тощо), яка була проведена за межами України, визнаються на підставі міжнародних договорів України про взаємне визнання результатів робіт з оцінки відповідності та на основі договорів про взаємне визнання (прийняття) результатів робіт з оцінки відповідності, укладених між українським та іноземним призначеними органами з

оцінки відповідності.

Під час укладання міжнародних договорів про взаємне визнання результатів робіт з оцінки відповідності необхідно пересвідчитися у:

адекватній технічній компетентності органів з оцінки відповідності сторони, з якою укладається договір;

забезпеченні органом з оцінки відповідності сторони, з якою укладається договір, тривалої надійності результатів його оцінки;

дотриманні органом з оцінки відповідності сторони, з якою укладається договір, настанов і рекомендацій міжнародних організацій стандартизації.

Визнання результатів оцінки відповідності може обмежуватися прийняттям результатів оцінки відповідності призначених органів з оцінки відповідності сторони, з якою укладається договір.

Результати оцінки відповідності можуть визнаватися без укладання відповідних міжнародних договорів України у разі, якщо Україна і держава, яка претендує на визнання результатів відповідних робіт, є членами міжнародних або регіональних організацій з оцінки відповідності. Результати оцінки відповідності визначаються відповідно до процедур, установлених цими міжнародними та регіональними організаціями.

Стаття 31. Оскарження процедур оцінки відповідності

Особа, яка є заявником процедури оцінки відповідності, може оскаржити дії та рішення органу з оцінки відповідності шляхом надання скарги до апеляційної комісії, що утворюється при органах з оцінки відповідності, чи в судовому порядку.

У разі незгоди однієї із сторін з рішенням апеляційної комісії органу з оцінки відповідності воно може бути оскаржено в апеляційній комісії центрального органу виконавчої влади з питань оцінки відповідності.

Витрати на подання скарги здійснюються за рахунок заявника. У разі якщо повторна оцінка відповідності відрізняється від попередньої, усі витрати заявника відшкодовуються органом з оцінки відповідності, який дійшов недостовірних результатів оцінки відповідності.

Типове положення про апеляційні комісії та порядок розгляду ними скарг затверджуються центральним органом виконавчої влади з питань оцінки відповідності.

Стаття 32. Декларація про відповідність та сертифікат відповідності

Виробник продукції складає декларацію про відповідність щодо всіх уведених в обіг товарів, які є об'єктами технічних регламентів, якщо інше не передбачено технічним регламентом.

У разі якщо інше не зазначено в технічному регламенті, декларація про відповідність має містити таку інформацію:

визначення продукції (назву, тип або номер моделі, будь-яку додаткову інформацію, наприклад номер партії або серійний номер, назви складових частин);

вимоги технічних регламентів, яким відповідає продукція, включаючи посилання на відповідні національні стандарти;

додаткову інформацію (сорт або категорію продукції) відповідно до технічного регламенту;

дату оформлення декларації, назву, адресу, статус та підпис виробника або його уповноваженого представника;

назву, адресу та ідентифікаційний код у реєстрі призначених органів органу з оцінки відповідності, що провів процедуру оцінки відповідності;

назву та адресу, за якою зберігається технічна документація з підтвердження відповідності.

Виробник зобов'язаний отримати в органі з оцінки відповідності сертифікат відповідності згідно з вимогами закону, якщо така процедура передбачена технічним регламентом, для підтвердження відповідності.

Форма декларації про відповідність визначається центральним органом виконавчої влади з питань оцінки відповідності.

Оформлена відповідно до вимог, установлених технічним регламентом, декларація про відповідність підлягає реєстрації центральним органом виконавчої влади у сфері технічного регулювання у строк, який не повинен перевищувати три дні. Для реєстрації декларації про відповідність заявник подає до центрального органу виконавчої влади у сфері технічного регулювання оформлену відповідно до вимог, установлених технічним регламентом, декларацію про відповідність.

Порядок ведення реєстру декларацій про відповідність, а також порядок надання інформації щодо зареєстрованих декларацій встановлюються центральним органом виконавчої влади у сфері підтвердження відповідності.

Стаття 33. Національний знак відповідності

Кабінет Міністрів України визначає зразок (опис) та затверджує правила застосування Національного знака відповідності, що використовується для засвідчення відповідності технічним регламентам.

Національний знак відповідності, визначений у технічному регламенті, застосовується до всієї продукції, яка є об'єктом та відповідає вимогам цього технічного регламенту.

У разі оцінки відповідності продукції, що є об'єктом технічних регламентів, призначеним органом оцінки відповідності до Національного знака відповідності додається ідентифікаційний код цього органу.

Національний знак відповідності наноситься на упаковку або етикетку продукції та на рекламні матеріали для процесів або

послуг, що відповідають вимогам технічних регламентів.

На продукцію, процеси і послуги, які не відповідають технічним регламентам, на продукцію, процеси і послуги, які не придатні для застосування Національного знака відповідності або знаків відповідності стандартам, пакувальні або рекламні матеріали не наносяться знаки або інші позначення, подібні до визначеного Національного знака відповідності, чи інші позначення.

Забороняється застосування Національного знака відповідності до продукції, процесів або послуг, що є об'єктами технічного регулювання, якщо це не визначено в технічних регламентах.

Розділ V
ЗОВОВ'ЯЗАННЯ ВИРОБНИКІВ ТА ПОСТАЧАЛЬНИКІВ
ПРОДУКЦІЇ, ЩО Є ОБ'ЄКТОМ ТЕХНІЧНИХ РЕГЛАМЕНТІВ,
ТА КОНТРОЛЬ ЗА ДОДЕРЖАННЯМ ВИМОГ
ТЕХНІЧНИХ РЕГЛАМЕНТІВ

Стаття 34. Зобов'язання виробників і постачальників

Виробники і постачальники повинні пропонувати та надавати лише послуги або застосовувати процеси чи вводити в обіг продукцію вітчизняного або іноземного походження, які є безпечними для життя та здоров'я людини, для тварин, рослин, забезпечують захист національної безпеки, охорону довкілля та природних ресурсів, запобігання недобросовісній конкуренції.

Виробники і постачальники повинні забезпечити виконання всіх вимог відповідних технічних регламентів перед введенням в обіг об'єктів технічних регламентів.

Введення в обіг об'єктів технічних регламентів супроводжується декларацією про відповідність та/або сертифікатом відповідності, а також маркуванням продукції Національним знаком відповідності, якщо це передбачено відповідним технічним регламентом.

Виробник або його уповноважений представник в Україні повинні:

забезпечити споживачів продукції відповідною інформацією для оцінки ризиків, пов'язаних з цією продукцією, якщо такі ризики не є очевидними, без попереджень, та вжити заходів для запобігання таким ризикам;

вилучати з обігу продукцію, якщо вона не відповідає вимогам відповідних технічних регламентів;

зберігати декларацію про відповідність та/або сертифікати відповідності, іншу технічну документацію, що підтверджує відповідність технічним регламентам, протягом передбачуваного періоду використання продукції, введеної в обіг, та надавати таку інформацію за запитом органів ринкового нагляду;

відшкодовувати збитки споживачам продукції, процесів і послуг у разі, якщо доведена їх невідповідність вимогам технічних регламентів, указаних у декларації про відповідність та/або сертифікаті відповідності.

Якщо виробник не є резидентом України та відсутній уповноважений представник такого виробника в Україні, постачальник продукції, введеної в обіг, зобов'язаний:

забезпечити органи ринкового нагляду за їх запитом необхідною інформацією стосовно продукції, в тому числі копією декларації про відповідність та, якщо це передбачено вимогами технічного регламенту, сертифікатом відповідності та/або технічною документацією щодо підтвердження відповідності технічним регламентам;

припиняти або тимчасово припиняти продаж продукції у разі доведення, що продукція не відповідає технічним регламентам або положенням цього Закону.

Стаття 35. Мета ринкового нагляду

Метою ринкового нагляду є контроль за відповідністю введеної в обіг продукції, процесів і послуг вимогам технічних регламентів стосовно безпеки життя та здоров'я людини, тварин, рослин, охорони довкілля та природних ресурсів, запобігання недобросовісній практиці, а також сприяння суб'єктам підприємницької діяльності в забезпеченні добросовісної конкуренції.

Ринковий нагляд здійснюється органами виконавчої влади відповідно до закону.

Стаття 36. Порядок здійснення ринкового нагляду та повноваження органів виконавчої влади у сфері ринкового нагляду

Порядок здійснення ринкового нагляду, права, обов'язки, повноваження і відповідальність посадових осіб, які беруть у ньому участь, порядок вжиття заходів за результатами нагляду визначається законом.

Розділ VI **НАДАННЯ ІНФОРМАЦІЇ ПРО ТЕХНІЧНІ РЕГЛАМЕНТИ,** **СТАНДАРТИ ТА ПРОЦЕДУРИ ОЦІНКИ ВІДПОВІДНОСТІ**

Стаття 37. Утворення центру обробки запитів та надання повідомлень

Центр обробки запитів та надання повідомлень стосовно стандартів, технічних регламентів та процедур оцінки відповідності (далі – центр) утворюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 38. Основні функції центру

Основними функціями центру є:

надання або організація надання відповідей на запити національних та іноземних заінтересованих сторін стосовно національних стандартів, технічних регламентів та процедур оцінки відповідності;

надання повідомлень щодо проектів або прийнятих технічних регламентів, національних стандартів, процедур оцінки відповідності;

інформування відповідних центральних органів виконавчої влади, національних виробників та підприємців про технічні регламенти, стандарти та процедури оцінки відповідності інших держав;

підготовка та надання коментарів щодо повідомлень, підготовлених іншими державами щодо їх стандартів, технічних регламентів та процедур оцінки відповідності;

надання інформації щодо участі та членства України в міжнародних або регіональних організаціях стандартизації, системах оцінки відповідності, а також щодо укладання двосторонніх та багатосторонніх договорів, які регулюють розроблення та застосування стандартів, технічних регламентів та процедур оцінки відповідності;

надання інформації щодо місця опублікування повідомлень або місця, де таку інформацію можна отримати;

надання інформації щодо місцезнаходження центрів обробки запитів та надання повідомлень, якщо буде прийнято рішення про створення кількох центрів;

інші інформаційні послуги на вимогу користувачів.

Центр на запит іноземної сторони повинен надавати переклади документів на мову міжнародних організацій, а якщо обсяг цих документів великий, – опис цих документів.

Оплата копіювання документів та їх переклад на офіційну мову міжнародних організацій, які надаються на вимогу заінтересованих сторін, є однаковою як для вітчизняних, так і для іноземних сторін, за винятком фактичної вартості доставки цих документів.

Стаття 39. Повноваження центральних органів виконавчої влади щодо надання повідомлень

Центральні органи виконавчої влади, які розробляють стандарти, технічні регламенти та процедури оцінки відповідності, повинні надавати центру копії таких документів протягом п'яти робочих днів після закінчення роботи над проектом стандарту, технічного регламенту та процедури оцінки відповідності.

У разі якщо передбачається, що прийнятий терміновий технічний регламент та/або процедура оцінки відповідності або проект технічного регламенту та/або процедури оцінки відповідності істотно впливає на торгівлю з державами, з якими укладено міжнародний договір України, або існують зобов'язання, що випливають із членства України у міжнародній чи регіональній організації, повідомлення щодо зазначених проектів надсилається заінтересованим сторонам відповідно до процедур, передбачених у відповідному міжнародному договорі України або міжнародній чи регіональній організації.

Повідомлення про проект технічного регламенту та/або процедура оцінки відповідності, зазначені в частині першій цієї статті, надаються у формі та в обсязі, встановлених правилами договору або процедурами відповідних міжнародних та регіональних організацій, не пізніше ніж за 60 календарних днів перед завершенням робочою групою розроблення проекту технічного

регламенту або процедури оцінки відповідності.

Інформація про прийнятий терміновий технічний регламент та/або процедуру оцінки відповідності повідомляється центром після їх опублікування в інформаційному бюлетені "Офіційний вісник України" відповідно до процедур, передбачених у відповідному міжнародному договорі України або міжнародній чи регіональній організації.

На запит заінтересованої особи в межах території держави - члена відповідної міжнародної чи регіональної організації, членом якої є Україна, сторони відповідного міжнародного договору, центр або інший уповноважений державний орган повинні забезпечити надання зазначеній особі копії відповідного проекту або прийнятого документа.

У разі якщо двосторонні та багатосторонні договори щодо стандартів, технічних регламентів та процедур оцінки відповідності значно впливають на торгівлю держав, які не є сторонами цих договорів, центр надсилає цим державам повідомлення про такий договір разом з визначенням продукції та описом договору.

Стаття 40. Фінансування діяльності центру

Діяльність центру фінансується за рахунок коштів Державного бюджету України та коштів, отриманих від користувачів його послуг.

У межах виділених бюджетних коштів фінансуються:

науково-дослідні роботи;

надсилання повідомлень до міжнародних та регіональних організацій;

утримання та забезпечення функціонування центру.

Кошти, отримані від користувачів центру, спрямовуються виключно на розвиток його науково-технічної бази.

Розділ VII ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1) статтю 15 Господарського кодексу України ([436-15](#)) (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., NN 18-22, ст. 144) викласти в такій редакції:

"Стаття 15. Технічне регулювання у сфері господарювання

1. У сфері господарювання застосовуються:

технічні регламенти;

стандарти;

кодекси усталеної практики;

класифікатори;

технічні умови.

2. Застосування стандартів чи їх окремих положень є обов'язковим для:

суб'єктів господарювання, якщо на стандарти є посилання в технічних регламентах;

учасників угоди (контракту) щодо розроблення, виготовлення чи постачання продукції, якщо в ній (ньому) є посилання на певні стандарти;

виробника чи постачальника продукції, якщо він склав декларацію про відповідність продукції певним стандартам чи застосував позначення цих стандартів у її маркуванні.

3. У разі виготовлення продукції на експорт, якщо угодою (контрактом) визначено інші вимоги, ніж ті, що встановлено технічними регламентами, дозволяється застосування положень угоди (контракту), якщо вони не суперечать законодавству України в частині вимог до процесу виготовлення продукції, її зберігання та транспортування на території України";

2) у Законі України "Про стандартизацію" ([2408-14](#)) (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., N 31, ст. 145):

а) у статті 1:

абзац дев'ятий викласти в такій редакції:

"стандарт - документ, розроблений на основі консенсусу та затверджений уповноваженим органом, що встановлює призначені для загального і багаторазового використання правила, інструкції або характеристики, які стосуються діяльності чи її результатів, включаючи продукцію, процеси або послуги, дотримання яких є не обов'язковим. Стандарт може містити вимоги до термінології, позначок, пакування, маркування чи етикетування, які застосовуються до певної продукції, процесу чи послуги";

абзац чотирнадцятий виключити;

б) статтю 4 викласти в такій редакції:

"Стаття 4. Об'єкти стандартизації

Об'єктами стандартизації є продукція, процеси та послуги, зокрема матеріали, складники, обладнання, системи, їх сумісність, правила, процедури, функції, методи чи діяльність, персонал і органи, а також вимоги до термінології, позначення, фасування, пакування, маркування, етикетування";

в) у статті 5:

частину першу викласти в такій редакції:

"Метою стандартизації в Україні є забезпечення раціонального використання природних ресурсів, відповідності об'єктів стандартизації їх функціональному призначенню, інформування споживачів про якість продукції, процесів та послуг, підтримка розвитку і міжнародної конкурентоспроможності продукції та

торгівлі товарами і послугами";

частину другу доповнити абзацом десятим такого змісту:

"прийняття і застосування органами стандартизації на території України Кодексу добродійної практики з розроблення, прийняття і застосування стандартів відповідно до Угоди СОТ про технічні бар'єри в торгівлі ([981_008](#)), що є додатком до Марракеської угоди про заснування Світової організації торгівлі 1994 року" ([995_342](#));

г) абзац третій статті 6 викласти в такій редакції:

"рада стандартизації та технічного регулювання";

г) у статті 7:

у частині другій:

абзац другий викласти в такій редакції:

"забезпечує реалізацію державної політики у сфері стандартизації, у тому числі вживає обґрунтованих заходів для прийняття і застосування органами стандартизації на території України, а також регіональними органами стандартизації, створеними на території України, членами яких вони є, Кодексу добродійної практики з розроблення, прийняття і застосування стандартів відповідно до Угоди СОТ про технічні бар'єри в торгівлі ([981_008](#)), що є додатком до Марракеської угоди про заснування Світової організації торгівлі 1994 року" ([995_342](#));

абзаци восьмий та десятий виключити;

доповнити абзацами такого змісту:

"забезпечує адаптацію стандартів, процедур оцінки відповідності, процедур сертифікації та практики відповідно до сучасних досягнень науки і техніки;

встановлює процедуру та приймає рішення щодо створення та припинення діяльності технічних комітетів стандартизації, визначає їх повноваження та порядок створення;

забезпечує відповідність національних стандартів цьому Закону;

встановлює символи або знаки, що засвідчують відповідність продукції національним стандартам (далі - знак відповідності стандартам);

бере участь у розробленні технічних регламентів та підготовці робочої програми з технічних регламентів;

бере участь у підготовці міжнародних і регіональних стандартів, які розробляються відповідними міжнародними та регіональними організаціями, та підготовці рекомендацій для процедур оцінки відповідності, забезпечуючи врахування інтересів України;

співпрацює та проводить консультації з відповідними органами у сфері стандартизації інших держав, у разі потреби вживає заходів

для розв'язання суперечок або скарг, які виникають;

формує програму робіт з стандартизації та не рідше одного разу на шість місяців публікує актуалізовану програму;

веде реєстр стандартів та документів з стандартизації;

організовує створення і ведення національного фонду нормативних документів та Національного інформаційного центру міжнародної інформаційної мережі (ISONET);

організовує розповсюдження офіційних публікацій національних стандартів, правил усталеної практики і класифікаторів та іншої друкованої продукції стосовно прийнятих національних стандартів, стандартів та документів відповідних міжнародних та регіональних організацій стандартизації, членами яких він є чи з якими співпрацює відповідно до положень цих організацій або відповідних договорів, а також делегує ці повноваження іншим організаціям;

забезпечує і сприяє співробітництву між виробниками, постачальниками, споживачами продукції, процесів і послуг та відповідними державними органами у сфері стандартизації";

д) статтю 8 виключити;

е) статтю 9 доповнити частиною шостою такого змісту:

"Членство в технічних комітетах стандартизації є добровільним";

є) статті 10 і 11 викласти в такій редакції:

"Стаття 10. Інші суб'єкти, що займаються стандартизацією

Центральні органи виконавчої влади та організації мають право у відповідних сферах діяльності та в межах повноважень з урахуванням своїх господарських та професійних інтересів організовувати і виконувати роботи із стандартизації, зокрема:

розробляти, схвалювати, приймати, переглядати, змінювати стандарти відповідного рівня та припиняти їх дію, встановлювати правила їх розроблення, позначення та застосування;

представляти Україну у відповідних спеціалізованих міжнародних та регіональних організаціях стандартизації, виконувати зобов'язання, передбачені положеннями про ці організації;

створювати і вести реєстри нормативно-правових актів та нормативних документів для забезпечення своєї діяльності та інформаційного обміну;

видавати і розповсюджувати свої стандарти, документи спеціалізованих відповідних міжнародних та регіональних організацій стандартизації, членами яких вони є чи з якими співпрацюють на підставі положень про ці організації або відповідних договорів, а також делегувати ці повноваження іншим організаціям.

Центральні органи виконавчої влади та організації повинні інформувати центральний орган виконавчої влади з питань

стандартизації про роботи із стандартизації за своїми напрямками для виконання Кодексу добродійної практики з розроблення, прийняття та застосування стандартів відповідно до Угоди СОТ про технічні бар'єри в торгівлі ([981_008](#)), що є додатком до Марракеської угоди про заснування Світової організації торгівлі 1994 року ([995_342](#)).

Міністерство оборони України, враховуючи особливості цієї сфери, визначає порядок застосування стандартів для задоволення потреб оборони України відповідно до покладених на нього функцій.

Стаття 11. Нормативні документи із стандартизації
і застосування стандартів

Залежно від рівня органу, який приймає чи схвалює нормативні документи із стандартизації, вони поділяються на:

національні стандарти, правила усталеної практики та класифікатори, прийняті чи схвалені центральним органом виконавчої влади з питань стандартизації, а також видані ним каталоги та реєстри загальнодержавного застосування;

стандарти, технічні умови та правила усталеної практики, прийняті чи схвалені іншими органами та організаціями, що займаються питаннями стандартизації, а також видані ними каталоги.

Стандарти застосовуються безпосередньо чи шляхом посилання на них в інших документах.

Стандарти застосовуються на добровільній основі, за винятком випадків, коли застосування цих стандартів вимагають технічні регламенти.

Стандарти повинні бути викладені таким чином, щоб їх неможливо було використовувати з метою введення в оману споживачів продукції, якої стосується стандарт, чи надавати перевагу виробнику продукції або продукції залежно від місця її виготовлення.

Порядок розроблення, перегляду, внесення змін, прийняття та опублікування стандартів встановлюється Законом України "Про стандарти, технічні регламенти та процедури оцінки відповідності";

ж) статті 12 та 13 виключити;

з) розділ IV викласти в такій редакції:

**"Розділ IV
ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТА ПРАВО
ВЛАСНОСТІ НА СТАНДАРТИ, КОДЕКСИ УСТАЛЕНОЇ
ПРАКТИКИ ТА ТЕХНІЧНІ УМОВИ**

Стаття 15. Право власності на стандарти

Право власності на національні стандарти, правила усталеної практики, класифікатори та каталоги належить державі. Від імені держави права власника на ці документи здійснює центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації.

Право власності на стандарти, технічні умови та кодекси усталеної практики, прийняті чи схвалені іншими органами та

організаціями, що займаються стандартизацією, належить організаціям, установам, за кошти яких вони створені або яким воно передано в установленому законом порядку.

Стандарт може розроблятися на продукцію і процес, які є об'єктами стандартизації та одночасно об'єктами інтелектуальної або промислової власності, якщо розробник стандарту отримав дозвіл від власника прав на продукцію або процес у встановленому законом порядку.

Забороняється повністю чи частково відтворювати, тиражувати і розповсюджувати як офіційні видання будь-які стандарти, кодекси усталеної практики, класифікатори або їх частини без дозволу їх власника чи уповноваженої ним особи, крім випадків, передбачених цим Законом.

У разі відтворення чи розповсюдження стандарту, правила усталеної практики без дозволу їх власника чи уповноваженої ним особи орган чи організація, яка прийняла стандарт, не несе відповідальності за невідповідність тексту розповсюджуваного документа його офіційному тексту чи за наслідки, спричинені застосуванням розповсюдженого документа.

Власник об'єкта права власності має право на відшкодування збитків, завданих йому недозволенним розповсюдженням стандарту, правил усталеної практики, класифікатора та каталогу, відповідно до закону.

Стаття 16. Видання та розповсюдження стандартів

Національні стандарти, правила усталеної практики, класифікатори та каталоги оприлюднюються, видаються та розповсюджуються центральним органом виконавчої влади з питань стандартизації.

Видання та розповсюдження документів відповідних міжнародних і регіональних організацій, членом яких є Україна, здійснюються центральним органом виконавчої влади з питань стандартизації, іншими органами та організаціями з питань стандартизації відповідно до положень про них.

Для надання інформації заінтересованим сторонам центральний орган виконавчої влади з питань стандартизації функціонує як Національний інформаційний центр міжнародної інформаційної мережі (ISONET) та веде каталог національних стандартів.

Органи та організації, які розробляють та приймають стандарти, що можуть створювати бар'єри для торгівлі, надають копії проектів і прийнятих стандартів центральному органу виконавчої влади з питань стандартизації, який надає цю інформацію заінтересованим сторонам через Національний інформаційний центр міжнародної інформаційної мережі (ISONET).

Інформаційні послуги надаються шляхом опублікування офіційних текстів стандартів, інформаційних та довідкових видань, а також їх розповсюдження інформаційними мережами в порядку ініціативи та на замовлення";

и) у тексті Закону слова "центральний орган виконавчої влади у сфері стандартизації" в усіх відмінках замінити відповідно словами "центральний орган виконавчої влади з питань

стандартизації" у відповідному відмінку;

3) у Законі України "Про підтвердження відповідності" ([2406-14](#)) (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., N 32, ст. 169; 2005 р., N 2, ст. 33):

а) у статті 1:

абзаци восьмий і п'ятнадцятий викласти в такій редакції:

"підтвердження відповідності - видача документа (декларація про відповідність або сертифікат відповідності) на основі рішення, яке приймається після проведення відповідних (необхідних) процедур оцінки відповідності, що довели виконання встановлених вимог";

"технічний регламент - закон України або нормативно-правовий акт, прийнятий Кабінетом Міністрів України, у якому визначено характеристики продукції або пов'язані з нею процеси чи способи виробництва, а також вимоги до послуг, включаючи відповідні положення, дотримання яких обов'язкове. Він може також містити вимоги до термінології, позначок, пакування, маркування чи етикетування, які застосовуються до певної продукції, процесу чи способу виробництва";

доповнити абзацами такого змісту:

"орган з оцінки відповідності - орган, який надає послуги з оцінки відповідності;

орган, що призначає, - орган, визначений або уповноважений Кабінетом Міністрів України призначати органи з оцінки відповідності, тимчасово припиняти або відмінити їх призначення чи відмінити тимчасове припинення дії їх призначення;

оцінка відповідності - доказування, що встановлені вимоги до продукції, процесу, системи, особи або органу виконано шляхом випробування, здійснення контролю або сертифікації;

призначення - надання органом, визначеним або уповноваженим Кабінетом Міністрів України, органу з оцінки відповідності права виконувати певну діяльність з оцінки відповідності вимогам технічних регламентів;

процедура оцінки відповідності - будь-яка процедура, яка прямо чи опосередковано використовується для визначення того, чи виконуються встановлені вимоги у відповідних технічних регламентах чи стандартах. Процедури оцінки відповідності включають процедури відбору зразків, випробування, здійснення контролю, оцінку, перевірку, реєстрацію, акредитацію та затвердження, а також їх поєднання";

б) статтю 5 доповнити абзацом десятим такого змісту:

"розроблення або застосування процедури оцінки відповідності у спосіб, достатній для забезпечення відповідності продукції, процесів та послуг технічним регламентам або стандартам, зважаючи на ризики в разі невідповідності";

в) у статті 6:

частину першу доповнити абзацом сьомим такого змісту:

"затверджує порядок здійснення процедур призначення органів з оцінки відповідності, що перевіряють відповідність продукції, процесів і послуг вимогам технічних регламентів";

частину другу доповнити абзацами тринадцятим і чотирнадцятим такого змісту:

"призначає органи оцінки з відповідності за пропозиціями відповідних центральних органів виконавчої влади;

організовує нагляд за проведенням робіт з оцінки відповідності призначеними органами з оцінки відповідності";

частину четверту виключити;

г) статті 7, 8, 10, 12, 15 виключити;

г) у тексті Закону слова "уповноважений орган з сертифікації", "спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади у сфері підтвердження відповідності", "технічний регламент з підтвердження відповідності" в усіх відмінках і числах замінити відповідно словами "призначений орган з оцінки відповідності", "центральный орган виконавчої влади з питань оцінки відповідності", "технічний регламент" у відповідному відмінку і числі.

3. Кабінету Міністрів України в місячний термін:

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

Президент України

В.ЮЩЕНКО

м. Київ, 1 грудня 2005 року

N 3164-IV

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про державні соціальні стандарти
та державні соціальні гарантії

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 2000, N 48, ст.409)

{ Із змінами, внесеними згідно із Законом
N 107-VI (107-17) від 28.12.2007 - зміни діють по

31 грудня 2008 року }

Цей Закон визначає правові засади формування та застосування державних соціальних стандартів і нормативів, спрямованих на реалізацію закріплених Конституцією України ([254к/96-ВР](#)) та законами України основних соціальних гарантій.

Розділ І

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення основних термінів і понять

У цьому Законі терміни і поняття вживаються у такому значенні:

державні соціальні стандарти - встановлені законами, іншими нормативно-правовими актами соціальні норми і нормативи або їх комплекс, на базі яких визначаються рівні основних державних соціальних гарантій;

державні соціальні гарантії - встановлені законами мінімальні розміри оплати праці, доходів громадян, пенсійного забезпечення, соціальної допомоги, розміри інших видів соціальних виплат, встановлені законами та іншими нормативно-правовими актами, які забезпечують рівень життя не нижчий від прожиткового мінімуму;

прожитковий мінімум - вартісна величина достатнього для забезпечення нормального функціонування організму людини, збереження його здоров'я набору продуктів харчування, а також мінімального набору непродовольчих товарів та мінімального набору послуг, необхідних для задоволення основних соціальних і культурних потреб особистості;

соціальні норми і нормативи - показники необхідного споживання продуктів харчування, непродовольчих товарів і послуг та забезпечення освітніми, медичними, житлово-комунальними, соціально-культурними послугами;

нормативи витрат (фінансування) - показники поточних і капітальних витрат з бюджетів усіх рівнів на забезпечення задоволення потреб на рівні, не нижчому від державних соціальних стандартів і нормативів.

Стаття 2. Мета встановлення державних соціальних стандартів і нормативів

Державні соціальні стандарти і нормативи встановлюються з метою:

визначення механізму реалізації соціальних прав та державних соціальних гарантій громадян, визначених Конституцією України;

визначення пріоритетів державної соціальної політики щодо забезпечення потреб людини в матеріальних благах і послугах та фінансових ресурсів для їх реалізації;

визначення та обґрунтування розмірів видатків Державного бюджету України, бюджету Автономної Республіки Крим та місцевих бюджетів, соціальних фондів на соціальний захист і забезпечення

населення та утримання соціальної сфери.

На основі соціальних стандартів визначаються розміри основних соціальних гарантій: мінімальних розмірів заробітної плати та пенсії за віком, інших видів соціальних виплат і допомоги.

Державні соціальні стандарти обов'язково враховуються при розробці програм економічного і соціального розвитку.

Стаття 3. Принципи формування державних соціальних стандартів і нормативів

Формування державних соціальних стандартів і нормативів здійснюється за такими принципами:

забезпечення визначених Конституцією України соціальних прав та державних соціальних гарантій достатнього життєвого рівня для кожного;

законодавчого встановлення найважливіших державних соціальних стандартів і нормативів;

диференційованого за соціально-демографічними ознаками підходу до визначення нормативів;

наукової обґрунтованості норм споживання та забезпечення;

соціального партнерства;

гласності та громадського контролю при їх визначенні та застосуванні;

урахування вимог норм міжнародних договорів України у сфері соціального захисту та трудових відносин.

Стаття 4. Система і класифікація соціальних нормативів

За характером задоволення соціальних потреб соціальні нормативи поділяються на:

нормативи споживання - розміри споживання в натуральному виразі за певний проміжок часу (за рік, за місяць, за день) продуктів харчування, непродовольчих товарів поточного споживання та деяких видів послуг;

нормативи забезпечення - визначена кількість наявних в особистому споживанні предметів довгострокового користування, а також забезпечення певної території мережею закладів охорони здоров'я, освіти, підприємств, установ, організацій соціально-культурного, побутового, транспортного обслуговування та житлово-комунальних послуг;

нормативи доходу - розмір особистого доходу громадянина або сім'ї, який гарантує їм достатній рівень задоволення потреб, що обраховується на основі визначення вартісної величини набору нормативів споживання та забезпечення.

За рівнем задоволення соціальних потреб соціальні нормативи поділяються на:

нормативи раціонального споживання - рівень, що гарантує оптимальне задоволення потреб;

нормативи мінімального споживання - соціально прийнятний рівень споживання продуктів харчування, непродовольчих товарів та послуг виходячи з соціальних або фізіологічних потреб;

статистичні нормативи - нормативи, що визначаються на основі показників фактичного споживання або забезпеченості для всього населення чи його окремих соціально-демографічних груп.

Стаття 5. Порядок формування, встановлення та затвердження державних соціальних стандартів і нормативів

Державні соціальні стандарти і нормативи формуються, встановлюються та затверджуються у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України за участю та погодженням з іншими сторонами соціального партнерства, якщо інше не передбачено Конституцією України та законами України.

Стаття 6. Базовий державний соціальний стандарт

Базовим державним соціальним стандартом є прожитковий мінімум, встановлений законом, на основі якого визначаються державні соціальні гарантії та стандарти у сферах доходів населення, житлово-комунального, побутового, соціально-культурного обслуговування, охорони здоров'я та освіти.

Розділ II
СФЕРИ ЗАСТОСУВАННЯ ДЕРЖАВНИХ
СОЦІАЛЬНИХ СТАНДАРТІВ І НОРМАТИВІВ ТА
ГАРАНТІЙ ЇХ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Стаття 7. Державні соціальні стандарти у сфері доходів населення

Державні соціальні стандарти у сфері доходів населення встановлюються з метою визначення розмірів державних соціальних гарантій у сфері оплати праці, виплат за обов'язковим державним соціальним страхуванням, права на отримання інших видів соціальних виплат і державної соціальної допомоги та їх розмірів, а також визначення пріоритетності напрямів державної соціальної політики.

Стаття 8. Державні соціальні нормативи у сфері соціального обслуговування

Державні соціальні нормативи у сфері соціального обслуговування встановлюються для визначення розмірів державних гарантій соціальної підтримки інвалідів, осіб похилого віку, дітей, які залишилися без піклування батьків, та інших осіб, які потребують соціальної підтримки.

З цієї метою визначаються:

перелік послуг, які надаються закладами соціального обслуговування і фінансуються за рахунок державного та місцевих бюджетів і соціальних фондів;

норми соціального обслуговування пенсіонерів, інвалідів та дітей, які перебувають на утриманні держави;

норми харчування та забезпечення непродовольчими товарами у державних і комунальних закладах соціального обслуговування.

Стаття 9. Державні соціальні нормативи у сфері житлово-комунального обслуговування

Державні соціальні нормативи у сфері житлово-комунального обслуговування встановлюються з метою визначення державних гарантій щодо надання житлово-комунальних послуг та розмірів плати за житло і житлово-комунальні послуги, які забезпечують реалізацію конституційного права громадянина на житло.

До їх числа відносяться:

гранична норма оплати послуг з утримання житла, житлово-комунальних послуг залежно від отримуваного доходу;

соціальна норма житла та нормативи користування житлово-комунальними послугами, щодо оплати яких держава надає пільги та встановлює субсидії малозабезпеченим громадянам;

показники якості надання житлово-комунальних послуг.

Стаття 10. Державні соціальні нормативи у сфері транспортного обслуговування та зв'язку

Державні соціальні нормативи у сфері транспортного обслуговування та зв'язку включають:

норми забезпечення транспортом загального користування;

показники якості транспортного обслуговування;

норми забезпеченості населення послугами зв'язку.

Стаття 11. Державні соціальні нормативи у сфері охорони здоров'я

До державних соціальних нормативів у сфері охорони здоров'я включаються:

перелік та обсяг гарантованого рівня медичної допомоги громадянам у державних і комунальних закладах охорони здоров'я;

нормативи надання медичної допомоги, що включають обсяг діагностичних, лікувальних та профілактичних процедур;

показники якості надання медичної допомоги;

нормативи пільгового забезпечення окремих категорій населення лікарськими засобами та іншими спеціальними засобами;

нормативи забезпечення стаціонарною медичною допомогою;

нормативи забезпечення медикаментами державних і комунальних закладів охорони здоров'я;

нормативи санаторно-курортного забезпечення;

нормативи забезпечення харчуванням у державних і комунальних закладах охорони здоров'я.

Стаття 12. Державні соціальні нормативи у сфері забезпечення навчальними закладами

До державних соціальних нормативів у сфері забезпечення навчальними закладами включаються:

перелік та обсяг послуг, що надаються державними і комунальними закладами дошкільної, загальної середньої, професійно-технічної та вищої освіти;

нормативи граничного наповнювання класів, груп та співвідношення вихованців, учнів, студентів і педагогічних працівників у навчальних закладах;

норми матеріального забезпечення навчальних закладів та додаткових видів соціального і матеріального забезпечення учнів.

Стаття 13. Державні соціальні нормативи у сфері обслуговування закладами культури

До державних соціальних нормативів у сфері обслуговування закладами культури включаються:

перелік та обсяг безоплатних послуг, які надаються населенню закладами, підприємствами, організаціями та установами культури;

показники якості надання населенню послуг закладами, підприємствами, організаціями та установами культури;

нормативи забезпечення населення закладами, підприємствами, організаціями та установами культури.

Стаття 14. Державні соціальні нормативи у сфері обслуговування закладами фізичної культури та спорту

До державних соціальних нормативів у сфері обслуговування закладами фізичної культури та спорту включаються:

перелік та обсяг безоплатних послуг, які надаються населенню закладами фізичної культури, спорту, а також дитячо-юнацькими спортивними школами;

нормативи забезпечення населення закладами фізичної культури та спорту.

Стаття 15. Державні соціальні нормативи у сфері побутового обслуговування, торгівлі та громадського харчування

До державних соціальних нормативів у сфері побутового обслуговування, торгівлі та громадського харчування включаються:

нормативи забезпечення населення побутовими послугами;

показники якості надання побутових послуг;

нормативи забезпечення торговельною площею та місцями у закладах громадського харчування;

показники якості та безпеки товарів і послуг підприємств громадського харчування.

Стаття 16. Гарантії забезпечення державних соціальних стандартів і нормативів

Держава гарантує забезпечення основних потреб громадян на рівні встановлених законом державних соціальних стандартів і нормативів.

Розділ III ОСНОВНІ ДЕРЖАВНІ СОЦІАЛЬНІ ГАРАНТІЇ, ПОРЯДОК ЇХ ВИЗНАЧЕННЯ ТА ЗАТВЕРДЖЕННЯ

Стаття 17. Основні державні соціальні гарантії та порядок визначення їх розмірів

Основні державні соціальні гарантії встановлюються законами з метою забезпечення конституційного права громадян на достатній життєвий рівень.

До числа основних державних соціальних гарантій включаються:

мінімальний розмір заробітної плати;

мінімальний розмір пенсії за віком;

неоподатковуваний мінімум доходів громадян;

розміри державної соціальної допомоги та інших соціальних виплат.

Основні державні соціальні гарантії, які є основним джерелом існування, не можуть бути нижчими від прожиткового мінімуму, встановленого законом.

Стаття 18. Інші державні соціальні гарантії

Законами України з метою надання соціальної підтримки населенню України в цілому та окремим категоріям громадян встановлюються державні гарантії щодо:

рівня життя населення, що постраждало внаслідок аварії на Чорнобильській АЕС;

{ Абзац третій статті 18 виключено на підставі Закону
N 107-VI (107-17) від 28.12.2007 }

стипендій учням професійно-технічних та студентам вищих державних навчальних закладів;

індексації доходів населення з метою підтримання достатнього життєвого рівня громадян та купівельної спроможності їх грошових доходів в умовах зростання цін;

надання гарантованих обсягів соціально-культурного, житлово-комунального, транспортного, побутового обслуговування та обслуговування у сфері освіти, охорони здоров'я, фізичної культури та спорту, торгівлі та громадського харчування;

забезпечення пільгових умов задоволення потреб у товарах та послугах окремим категоріям громадян, які потребують соціальної підтримки.

Стаття 19. Порядок визначення та застосування державних соціальних гарантій в реалізації державної соціально-економічної політики

Виключно законами України визначаються:

мінімальний розмір заробітної плати;

мінімальний розмір пенсії за віком;

неоподатковуваний мінімум доходів громадян;

величина порогу індексації грошових доходів громадян;

пільги щодо оплати житлово-комунальних, транспортних послуг і послуг зв'язку та критерії їх надання.

Державні соціальні гарантії є обов'язковими для всіх державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій незалежно від форми власності.

Органи місцевого самоврядування при розробці та реалізації місцевих соціально-економічних програм можуть передбачати додаткові соціальні гарантії за рахунок коштів місцевих бюджетів.

Розділ IV

ФІНАНСОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАДАННЯ

ДЕРЖАВНИХ СОЦІАЛЬНИХ ГАРАНТІЙ

Стаття 20. Основні засади фінансового забезпечення надання державних соціальних гарантій

Надання державних соціальних гарантій здійснюється за рахунок бюджетів усіх рівнів, коштів підприємств, установ і організацій та соціальних фондів на засадах адресності та цільового використання.

Державні соціальні гарантії та державні соціальні стандарти і нормативи є основою для розрахунку видатків на соціальні цілі та формування на їх основі бюджетів усіх рівнів та соціальних фондів, міжбюджетних відносин, розробки загальнодержавних і місцевих програм економічного і соціального розвитку.

Розрахунки і обґрунтування до показників видатків на соціальні цілі у проектах Державного бюджету України, бюджету Автономної Республіки Крим та місцевих бюджетів здійснюються на підставі державних соціальних стандартів, визначених відповідно до цього Закону.

Розробка та виконання Державного бюджету України, бюджету Автономної Республіки Крим та місцевих бюджетів здійснюються на основі пріоритетності фінансування видатків для забезпечення

надання державних соціальних гарантій.

Залучення підприємствами, установами, організаціями соціально-культурного, житлово-комунального, побутового обслуговування, закладами охорони здоров'я та освіти коштів з додаткових джерел фінансування, не заборонених законом, не є підставою для зменшення бюджетного фінансування відповідно до нормативів.

Стаття 21. Нормативи фінансового забезпечення державних соціальних гарантій

З метою забезпечення надання державних соціальних гарантій обраховуються такі види нормативів витрат (фінансування):

нормативи фінансування поточних витрат на одного мешканця, а для окремих видів соціальних послуг – на одну особу, яка підлягає даному виду обслуговування;

нормативи фінансування поточних витрат на утримання мережі закладів охорони здоров'я, освіти, підприємств, організацій, установ соціально-культурного, житлово-комунального та побутового обслуговування;

нормативи державних капітальних вкладень на будівництво закладів охорони здоров'я, освіти, підприємств, організацій, установ соціально-культурного, житлово-комунального та побутового обслуговування.

Окремо визначаються нормативи коштів Державного бюджету України та місцевих бюджетів, що спрямовуються на покриття витрат підприємств, установ і організацій соціально-культурного, житлово-комунального та побутового обслуговування, які не покриваються виплатами населення.

Нормативи фінансування встановлюються під час прийняття Закону України про Державний бюджет України на поточний рік, а також під час формування бюджетів соціальних фондів.

Стаття 22. Розмежування повноважень органів державної влади та органів місцевого самоврядування щодо фінансового забезпечення надання державних соціальних гарантій

Розмежування повноважень органів державної влади та органів місцевого самоврядування у сфері формування та застосування нормативів фінансового забезпечення надання державних соціальних гарантій визначається відповідно до Конституції України ([254к/96-ВР](#)) та законів України.

Координацію діяльності органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування щодо застосування державних соціальних стандартів і нормативів та нормативів фінансового забезпечення надання державних соціальних гарантій здійснюють спеціально уповноважені центральні органи виконавчої влади, що відповідають за реалізацію державної політики у сфері фінансів та соціального захисту.

Стаття 23. Державна підтримка забезпечення надання державних соціальних гарантій

Держава здійснює фінансову підтримку місцевого самоврядування з метою забезпечення надання державних соціальних гарантій на основі нормативів витрат (фінансування).

Цільова державна підтримка здійснюється з метою вирівнювання можливостей окремих територіальних громад щодо забезпечення надання державних соціальних гарантій.

Розділ V

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 24. Державний моніторинг застосування державних соціальних стандартів і нормативів

З метою дотримання державних соціальних гарантій, оцінки ефективності державної соціальної політики, її впливу на рівень та якість життя в Україні здійснюється постійний державний моніторинг у сфері застосування та фінансового забезпечення державних соціальних стандартів і нормативів.

Основними засобами здійснення моніторингу є:

щомісячна оцінка вартісної величини основних державних соціальних стандартів;

ведення державного статистичного обліку щодо дотримання державних соціальних стандартів і нормативів;

поточне коригування вартісних величин державних соціальних нормативів та нормативів витрат (фінансування) залежно від зміни цін та інших умов їх формування.

За результатами моніторингу здійснюється перегляд розмірів державних соціальних гарантій в порядку, що визначається законами.

Порядок проведення моніторингу застосування державних соціальних стандартів і нормативів та його фінансового забезпечення визначається Кабінетом Міністрів України.

Відомості про розміри державних соціальних стандартів і нормативів, а також щодо результатів моніторингу їх застосування підлягають публікації в офіційних виданнях.

Стаття 25. Контроль за дотриманням законодавства про державні соціальні стандарти і нормативи та державні соціальні гарантії

Контроль за дотриманням законодавства про державні соціальні стандарти і нормативи та державні соціальні гарантії здійснюється органами державної влади та органами місцевого самоврядування із залученням громадських організацій та незалежних експертів на засадах гласності.

Об'єднання профспілок відповідно до їх повноважень можуть проводити перевірки дотримання державних соціальних стандартів і нормативів та державних соціальних гарантій, з результатами яких вони ознайомлюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Стаття 26. Відповідальність за порушення законодавства про державні соціальні стандарти та державні

соціальні гарантії

Посадові особи, винні у порушенні законодавства про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії, несуть відповідальність у порядку, передбаченому законодавством.

Стаття 27. Порядок введення Закону в дію

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України у шестимісячний термін після набрання чинності цим Законом:

подати проекти законів України щодо встановлення державних соціальних гарантій;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

розробити та затвердити державний класифікатор соціальних стандартів і нормативів.

Президент України

Л.КУЧМА

м. Київ, 5 жовтня 2000 року
N 2017-III

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Р О З П О Р Я Д Ж Е Н Н Я **від 4 березня 2004 р. N 123-р** **Київ**

Про затвердження плану робіт
з розроблення національних стандартів,
гармонізованих з міжнародними та європейськими
стандартами, у сфері підтвердження відповідності
(сертифікації) промислової продукції
на 2004-2011 роки

Затвердити план робіт з розроблення національних стандартів, гармонізованих з міжнародними та європейськими стандартами, у сфері підтвердження відповідності (сертифікації) промислової продукції на 2004-2011 роки (додається).

Прем'єр-міністр України

В.ЯНУКОВИЧ

Інд. 21

ЗАТВЕРДЖЕНО
розпорядженням Кабінету Міністрів України
від 4 березня 2004 р. N 123-р

ПЛАН РОБІТ
з розроблення національних стандартів, гармонізованих
з міжнародними та європейськими стандартами,
у сфері підтвердження відповідності (сертифікації)
промислової продукції на 2004-2011 роки

Номер директиви ЄС в сфері за підтвердження відповідності промислової продукції	Назва технічного регламенту з підтвердження відповідності (сертифікації), для забезпечення впровадження якого необхідно розробити національні стандарти, гармонізовані з міжнародними та європейськими стандартами	Кількість стандартів, що підлягають розробленню	Строк, роки	Відповідальні виконання
89/392/ЕЕС 3/68/ЕЕС Держспоживстандарт 98/37/ЕЕС Держнаглядохоронпраці	Технічний регламент підтвердження відповідності машин і механізмів	з 198	2004-2011	Мінпромполітики
89/686/ЕЕС Держнаглядохоронпраці 93/95/ЕЕС Держспоживстандарт 96/58/ЕЕС	Технічний регламент підтвердження відповідності засобів індивідуального захисту	з 68	-"-	Мінпромполітики
93/42/ЕЕС Держспоживстандарт	Технічний регламент підтвердження відповідності медичних пристроїв	з 36	2005-2011	Мінпромполітики
90/396/ЕЕС 93/68/ЕЕС Держспоживстандарт Держнаглядохоронпраці	Технічний регламент підтвердження відповідності (сертифікації) приладів, що працюють на газоподібному паливі	з 68	2004-2010	Мінпромполітики
89/336/ЕЕС Держспоживстандарт 92/31/ЕЕС 93/68/ЕЕС	Технічний регламент підтвердження відповідності	з 68	2004-2007	Мінпромполітики Держкомзв'язку

(сертифікації)
електромагнітної
сумісності

73/23/ЕЕС	Технічний регламент	з	41	2004-2007	
Держспоживстандарт					
93/68/ЕЕС	підтвердження відповідності (сертифікації) низьковольтного обладнання				Мінпромполітики Держкомзв'язку
87/404/ЕЕС	Технічний регламент	з	16	2004-2011	
Держспоживстандарт					
90/488/ЕЕС	підтвердження				
Держнаглядохоронпраці					
93/68/ЕЕС	відповідності (сертифікації) простих посудин, що працюють під тиском				Мінпромполітики
97/23/ЕС	Технічний регламент	з	710	—"	—"
	підтвердження відповідності (сертифікації) обладнання, що працює під тиском				
88/378/ЕЕС	Технічний регламент	з	10	—"	Мінпромполітики
93/68/ЕЕС	підтвердження				
Держспоживстандарт					
	відповідності				
	(сертифікації) іграшок				

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

П О С Т А Н О В А
від 1 березня 2006 р. N 229
Київ

Про затвердження Державної програми
стандартизації на 2006-2010 роки

Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є:**

Затвердити Державну програму стандартизації на
2006-2010 роки, що додається.

Прем'єр-міністр України

Ю.СХАНУРОВ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 1 березня 2006 р. N 229

**ДЕРЖАВНА ПРОГРАМА
стандартизації на 2006–2010 роки**

Загальна частина

Стандартизація відіграє значну роль у забезпеченні виробництва конкурентоспроможної і доброякісної продукції, захисту навколишнього природного середовища, ощадливого використання природних та інших ресурсів як основи сталого розвитку національної економіки.

Національна система стандартизації створювалася в умовах переходу до ринкової економіки, нестабільної економічної та фінансової ситуації та на основі розгалуженої системи стандартизації колишнього СРСР.

В Україні прийнято 6113 нормативних документів у сфері стандартизації, з яких 2516 гармонізовано з міжнародними та європейськими стандартами. Діє також близько 19 тис. міждержавних стандартів, з яких гармонізовано 10,3 відсотка. У той же час міжнародними організаціями стандартизації прийнято майже 20 тис. стандартів, які використовуються у разі здійснення міжнародної торгівлі у відповідності з вимогами СОТ, та діє понад 16 тис. нормативних документів європейських організацій стандартизації, що застосовуються державами – членами Європейського Союзу та їх торговими партнерами.

Проте існуюча система стандартизації не відповідає вимогам міжнародних організацій стандартизації стосовно здійснення міжнародної торгівлі, що зумовлено рядом проблем, зокрема таких:

застосування значної кількості нормативних документів колишнього СРСР;

недотримання суб'єктами стандартизації вимог національного стандарту ДСТУ ISO/IEC Guide 59:2000 "Кодекс усталених правил стандартизації" та національного стандарту ДСТУ 1.13:2001 "Національна стандартизація. Правила надавання повідомлень торговим партнерам України";

недостатня активність суб'єктів господарювання у фінансуванні розроблення національних стандартів, неналежним чином координується діяльність технічних комітетів стандартизації, що призводить до зниження рівня підготовки проектів нормативних документів;

значне відставання у виконанні завдань, визначених Програмою інтеграції України до Європейського Союзу, щодо гармонізації національних стандартів з міжнародними та європейськими;

обмеженість участі у роботі міжнародних та регіональних організацій із стандартизації.

Мета і завдання Програми

Мета Програми полягає у забезпеченні розвитку національної системи стандартизації, її відповідності вимогам Угоди про технічні бар'єри в торгівлі ([981_008](#)) та гармонізації із системою стандартизації Європейського Союзу.

Завданнями Програми є:

розроблення механізму міжгалузевої координації, поліпшення планування робіт із стандартизації;

забезпечення відповідності нормативних документів вимогам міжнародної стандартизації та виконання положень цих документів усіма суб'єктами стандартизації;

удосконалення інформаційного забезпечення, актуалізація і поновлення головного фонду нормативних документів Держспоживстандарту, створення бібліографічних і повнотекстових баз даних та розширення використання електронних версій документів;

спрощення процедур стандартизації шляхом застосування під час прийняття національних стандартів усіх методів, передбачених міжнародними документами.

Напрями виконання Програми

Програма виконується за такими напрямками:

нормативно-правове та організаційно-методичне забезпечення, що передбачає удосконалення процедури планування робіт із стандартизації, розроблення нормативно-правового акта щодо умов виконання всіма суб'єктами стандартизації Кодексу усталеної практики розроблення, затвердження і застосування стандартів, Угоди про технічні бар'єри в торгівлі ([981_008](#)) стосовно надання повідомлень (нотифікацій) торговим партнерам України щодо розроблення проектів нормативних документів, зокрема для запровадження в Україні технічних регламентів, які базуються на директивах Європейського Союзу, на процеси, що визначають якість, безпечність та довговічність продукції (зварювання, нанесення покриттів, зберігання сільськогосподарської продукції тощо), у сфері інформаційних технологій, на методи контролю сільськогосподарської та харчової продукції, продукції металургійного комплексу, легкої промисловості, товарів широкого вжитку, а також обліку паливно-енергетичних ресурсів;

оптимізація фонду нормативних документів, зокрема перевірка фонду міждержавних стандартів і приведення його у відповідність з потребами національної економіки; удосконалення стандартів з науково-технічної термінології; перегляд або скасування республіканських стандартів та галузевих стандартів колишнього СРСР;

удосконалення інформаційного забезпечення, зокрема створення бібліографічних і повнотекстових баз даних національних стандартів, легалізація електронних копій нормативних документів, забезпечення розвитку та ефективного функціонування Національного інформаційного центру міжнародної інформаційної мережі (ISONET).

Крім того, потребують удосконалення стандарти з науково-технічної термінології.

Заходи щодо забезпечення розвитку національної системи стандартизації здійснюються згідно з додатком 1.

Механізм виконання Програми

Організаційне забезпечення виконання Програми покладається на Держспоживстандарт, який є її державним замовником.

До виконання Програми можуть в установленому порядку залучатися технічні комітети стандартизації, науково-дослідні і наукові установи та організації.

Кількість стандартів, які необхідно розробити згідно з планом заходів щодо забезпечення розвитку національної системи стандартизації як гармонізовані з європейськими та міжнародними стандартами за галузями національної економіки та сферами діяльності, центральні органи виконавчої влади, відповідальні за їх розроблення, і орієнтовні обсяги фінансування цих робіт наведено у додатку 2. Кошти на фінансування робіт із стандартизації розподіляються між центральними органами виконавчої влади згідно з додатком 3.

Фінансове забезпечення виконання Програми здійснюється за рахунок коштів державного бюджету, орієнтовний загальний обсяг яких становить 109950 тис. гривень.

Передбачені обсяги фінансування індексуються та у разі потреби коригуються за об'єктами.

Контроль за виконанням Програми

Безпосередній контроль за здійсненням заходів, передбачених Програмою, ефективним та цільовим використанням коштів покладається на Держспоживстандарт, який щороку до 1 березня наступного періоду починаючи з 2007 року подає звіт про результати виконання Програми Кабінетові Міністрів України.

Внесення у разі потреби змін до заходів Програми здійснюється в установленому порядку за поданням Держспоживстандарту.

За результатами виконання Програми Держспоживстандарт у тримісячний строк складає остаточний звіт та узагальнений висновок.

Контроль за використанням бюджетних коштів здійснюється у порядку, встановленому законодавством.

Очікувані результати

Виконання Програми дасть змогу забезпечити:

упровадження міжнародних та європейських стандартів з метою гармонізації законодавства України із законодавством ЄС;

створення фондів нормативних документів в усіх галузях національної економіки, які відповідатимуть її потребам;

використання результатів стандартизації;

створення сприятливих умов для розвитку підприємництва та добросовісної конкуренції, поліпшення захисту людей від шкідливих і небезпечних факторів, а навколишнього природного середовища від негативного впливу.

Додаток 1
до Програми

ПЛАН ЗАХОДІВ
щодо забезпечення розвитку національної
системи стандартизації на 2006-2010 роки

(тис. гривень)

		Найменування заходу		Орієн-		У тому числі за роками										
	Відпові-			товний		-----					дальні					
за				обсяг		2006		2007		2008		2009		2010		
	виконання			фінан-												
				сування												
	-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----															

		Нормативно-правове та														
		організаційно-методичне														
		забезпечення														
	-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----															

	1.	Розроблення нормативних		2600		450		500		550		550		550		Держ-
		документів у сфері														
	спожив-															
		захисту прав споживачів,														
	стандарт															
		систем управління якістю														
		та екологічного														
		управління, проведення														
		оцінки відповідності														
		продукції, а також														
		організаційно-методичних														
		та загальнотехнічних														
		стандартів														

2.	Розроблення і	3100	550	600	650	650	650	---
	затвердження:							
	порядку прийняття							
	замовлень центральних							
	органів виконавчої влади							
	на розроблення							
	стандартів за кошти							
	державного бюджету							
	нормативно-правового							---
	акта з питань дотримання							
	вимог стандартів ДСТУ							
	ISO/IEC Guide 59, ДСТУ							
	1.13 та інших основних							
	стандартів національної							
	системи стандартизації							
3.	Розроблення національних	78250						
9600	стандартів як	12750	16200	19000	20700	Держспо-		
	живстан-							
	гармонізованих з							дарт
інші	міжнародними та							
центра-	європейськими, кількість							льні
	яких наведена у							органи
	додатку 2 до Програми							
виконав-								
								чої
влади								
								за
визна-								
								ченими
	сферами							

техніч-								
ре-								ного
гулювання								

Оптимізація	фонду	25000	5000	10000	4000	3000	3000	
нормативних документів								

4. Перегляд	нормативних							
Держспо-								
документів,	які							
живстан-								
встановлюють правила:								дарт
Мінеко-								
								номіки

розроблення і впрова-								
дження національних та								
міжнародних стандартів								

розроблення, погодження								
та реєстрації технічних								
умов								

5. Проведення аналізу фонду								
центрально-								
національних	та							ні
органи								
міждержавних стандартів								
виконав-								
у різних галузях та								чої
влади								
сферах діяльності,								за
визна-								
приведення	його							ченими
структури	у							
сферами								
відповідність	з							
техніч-								
потребами національної								ного

		економіки з урахуванням							
		регулю-							
		прийнятих національних							
		стандартів,							
		технічні							
		гармонізованих з							
		комітети							
		міжнародними та							
		стандар-							
		європейськими,							
		тизації							
		удосконалення стандартів							
		з науково-технічної							
		термінології, перегляд							
		або скасування							
		республіканських							
		стандартів та галузевих							
		стандартів колишнього							
		СРСР							

---		Удосконалення інформа-		1000	100	150	200	250	300
		ційного забезпечення							

---		6. Організація механізму							
		Держспо-							
		комплектування головного							
		живстан-							
		фонду нормативними							
		документами міжнародних							
		та регіональних							
		організацій із							
		стандартизації,							
		інженерних товариств							
		стандартами промислово							
		розвинутих держав							

---		7. Створення							
		Держспо-							

	бібліографічних та							
	живстан-							
	повнотекстових баз даних							дарт
	технічних регламентів,							
	національних і							
	міждержавних нормативних							
	документів у сферах							
	стандартизації,							
	сертифікації, оцінки							
	відповідності та							
	метрології							

8.	Створення веб-порталу							-"
	"Інформаційні ресурси у							
	сфері стандартизації,							
	сертифікації, оцінки							
	відповідності та							
	метрології"							

9.	Розвиток локальної							-"
	мережі та створення							
	розгалуженої							
	інформаційної мережі з							
	метою запровадження							
	інформаційних технологій							
	для розроблення,							
	проведення експертизи,							
	погодження проектів							
	національних,							
	регіональних та							
	міжнародних стандартів							

-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----							

10.	Розроблення	порядку					
	отримання	та					
	використання	електронних					
	копій	нормативних					
	документів						
-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----							

11.	Забезпечення розвитку та						
Держспо-							
	ефективного функціонува-						
живстан-							
	ння	Національного					дарт
інші							
	інформаційного	центру					
централь-							
	міжнародної інформацій-						ні
органи							
	ної мережі (ISONET)						
виконав-							
							чої
влади							
							за
визна-							
							ченими
	сферами						
техніч-							
							ного
-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----							

	Усього		109950	15700	24000	21600	23450 25200
-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----							

сфера		розроблення		кіль-	2006	2007	2008	2009	2010	обсяг	
2006	2007	2008	2009	2010							
	діяльнос-				кість					фінан-	
	ті, виоби				стан-					суван-	
					дар-					ня,	
					тів					тис.	
										гри-	
										вень	

1.	Стандарти	Держспожив-		285	40	50	60	65	70	2605	320
425	540	620	700								
	основопо-	стандарт									
	ложні										

2.	Метрологія	"--		435	65	70	95	100	105	3970	520
595	855	950	1050								
	та вимірю-										
	вання,										
	випробува-										
	ння										

3.	Система	Держспожив-		410	55	70	85	95	105	3755	440
595	765	905	1050								
	охорони	стандарт									
	здоров'я	МВС									
		Мінприроди									
		МОЗ									
		МНС									

4.	Захист	"--		555	80	95	115	130	135	5065	640
805	1035	1235	1350								
	довкілля,										
	безпека										

5.	Машинобу-	Держспожив-		1160	160	205	245	270	280	10595	1280
1745	2205	2565	2800								

	дування		стандарт										
			Мінпром-										
			політики										
			Мінпалив-										
			енерго										
			Мінтранс-										
			зв'язку										

6.	Енерге-		-"-		850	120	150	180	200	200	7755	960	
1275	1620	1900	2000										
	тика,												
	електро-												
	техніка												

7.	Електро-		Держспожив-		840	115	145	175	195	210	7680	920	
1230	1575	1855	2100										
	ніка та		стандарт										
	телекому-		Мінпром-										
	нікації		політики										
			Мінпалив-										
			енерго										
			Мінтранс-										
			зв'язку										

8.	Товари		-"-		665	95	115	140	155	160	6070	760	
980	1260	1470	1600										
	широкого												
	вжитку												

9.	Хімічна		-"-		175	25	30	35	40	45	1600	200	
255	315	380	450										
	промисло-												
	вість												

10.	Металеві	-"	390	55	70	80	90	95	3560	440
595	720	855	950							
	вироби									
-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----										
-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----										
11.	Неметалеві	-"	760	105	135	160	175	185	6935	840
1145	1440	1660	1850							
	вироби									
-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----										
-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----										
12.	Інформа-	Держспожив-	330	45	60	70	75	80	3010	360
510	ційні	стандарт								
	технології	Мінтранс-								
		зв'язку								
-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----										
-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----										
13.	Транспорт	-"	595	85	105	125	140	150	5530	680
895	1125	1330	1500							
	(перемі-									
	щення									
	вантажів,									
	пакування)									
-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----										
-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----										
14.	Сільське	Держспожив-	220	30	40	45	50	55	2010	240
340	405	475	550							
	господар-	стандарт								
	ство,	Мінагро-								
	харчова	політики								
	промисло-									
	вість									
-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----										
-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----										
15.	Будівни-	Мінбуд	900	125	160	190	210	215	8215	1000
1360	1710	1995	2150							
	цтво та									
	будівельна									
	індустрія									
-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----										
-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----+-----										
Усього			8570	1200	1500	1800	2000	2070		
78250			9600	12750	16200	19000	20700			

Додаток 3
до Програми

РОЗПОДІЛ
коштів для виконання робіт із стандартизації

Найменування центрального органу виконавчої влади	Обсяг фінансування за роками, тис. гривень				
	2006	2007	2008	2009	2010
Держспоживстандарт	8500	8500	9000	9500	10000
МОЗ		195	335	450	500
МВС		100	150	210	225
Мінприроди		130	310	405	515
МНС		155	465	595	810
Мінпромполітики	100	1375	2840	4065	4550
Мінпаливенерго		425	710	950	1000
Мінтрансзв'язку		170	275	355	400
Мінагрополітики		340	405	475	550
Мінбуд	1000	1360	1710	1995	2150
Усього	9600	12750	16200	19000	20700

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

П О С Т А Н О В А
від 26 липня 2006 р. N 1016
Київ

{ Постанова втратила чинність на підставі Постанови КМ
N 555 ([555-2007-п](#)) від [28.03.2007](#) }

Питання Ради стандартизації та
технічного регулювання

{ Із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ
N 1694 ([1694-2006-п](#)) від [08.12.2006](#) }

Відповідно до статті 16 Закону України "Про стандарти, технічні регламенти та процедури оцінки відповідності" ([3164-15](#)) Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

1. Перейменувати Раду стандартизації у Раду стандартизації та технічного регулювання.

2. Внести зміни до Положення про Раду стандартизації, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 11 квітня 2002 р. N 484 ([484-2002-п](#)) "Про Раду стандартизації" (Офіційний вісник України, 2002 р., N 15, ст. 801; 2004 р., N 49, ст. 3206), виклавши його в редакції, що додається.

{ Пункт 3 втратив чинність на підставі Постанови КМ N 1694 ([1694-2006-п](#)) від [08.12.2006](#) }

4. Голові Ради стандартизації та технічного регулювання затвердити персональний склад Ради.

Прем'єр-міністр України

Ю.СХАНУРОВ

Інд. 33

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 11 квітня 2002 р. N 484 ([484-2002-п](#))
(в редакції постанови Кабінету Міністрів України
від 26 липня 2006 р. N 1016)

**ПОЛОЖЕННЯ
про Раду стандартизації
та технічного регулювання**

1. Рада стандартизації та технічного регулювання (далі - Рада) є колегіальним консультативно-дорадчим органом при Кабінеті Міністрів України.

2. Рада у своїй діяльності керується Конституцією ([254к/96-ВР](#)) та законами України, актами Президента України і Кабінету Міністрів України, а також цим Положенням.

3. Основними функціями Ради є:

розгляд проектів програм розроблення технічних регламентів, проведення їх аналізу, а також проектів технічних регламентів з метою визначення їх відповідності основним завданням технічного регулювання;

аналіз діяльності у сфері стандартизації та підготовка пропозицій щодо її вдосконалення;

вивчення пропозицій щодо розроблення технічних регламентів;

визначення пріоритетних напрямів розроблення стандартів і технічних регламентів;

підготовка пропозицій щодо прийняття чи відхилення проекту технічного регламенту.

4. Рада має право:

одержувати від органів виконавчої влади інформацію і матеріали з питань, що належать до її компетенції;

залучати в разі потреби в установленому законодавством порядку до роботи в Раді спеціалістів органів виконавчої влади, науково-дослідних установ як експертів.

5. До складу Ради входять Перший віце-прем'єр-міністр України – голова Ради, Голова Держспоживстандарту – заступник голови Ради, генеральний директор державного підприємства "Український науково-дослідний і навчальний центр проблем стандартизації, сертифікації та якості" – відповідальний секретар, заступники Міністра будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства, Міністра економіки, Міністра аграрної політики, Міністра промислової політики, Міністра транспорту та зв'язку, Міністра з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи, а також за згодою голова Ради підприємців України при Кабінеті Міністрів України, голова ради з питань зовнішньоекономічної діяльності при Кабінеті Міністрів України, перший віце-президент Українського союзу промисловців і підприємців, заступник директора Інституту електрозварювання імені Є.О. Патона Національної академії наук, заступник директора Американської торговельної палати в Україні, президент Української асоціації споживачів, директор Української асоціації виробників тютюнових виробів "Укртютюн", виконавчий директор Європейської бізнес-асоціації.

Персональний склад Ради затверджує її голова.

6. Основною формою роботи Ради є засідання, які скликаються у разі потреби, але не рідше ніж один раз на півроку.

Члени Ради беруть участь у її роботі на громадських засадах.

7. Засідання Ради проводить її голова, а у разі його відсутності – заступник голови Ради.

Засідання Ради вважається правоможним, якщо на ньому присутня більшість її членів.

Рішення Ради приймається простою більшістю голосів присутніх на засіданні членів Ради і оформляється протоколом.

У разі рівного розподілу голосів вирішальним є голос головуєчого.

8. Рішення Ради має рекомендаційний характер.

9. Організаційне та інформаційне забезпечення роботи Ради здійснює Держспоживстандарт.

10. Рада має бланк із своїм найменуванням.

**У К А З
ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ**

Про заходи щодо вдосконалення діяльності у
сфері технічного регулювання та споживчої
політики

З метою вдосконалення технічного регулювання та реалізації споживчої політики відповідно до вимог Світової організації торгівлі (СОТ) та Європейського Союзу (ЄС), сприяння сталому зростанню економіки, створення більш сприятливих умов для розвитку підприємництва, добросовісної конкуренції, поліпшення захисту життя, здоров'я людей, навколишнього середовища, прав споживачів, усунення технічних бар'єрів у торгівлі **п о с т а н о в л я ю:**

1. Кабінету Міністрів України, центральним органам виконавчої влади вжити протягом 2005 року в межах компетенції заходів, спрямованих на розвиток технічного регулювання та споживчої політики, зокрема:

1) розробити і затвердити:

- концепцію розвитку технічного регулювання та споживчої політики і стратегічний план її реалізації на 2006-2010 роки, залучивши до їх розроблення представників громадськості, підприємців та наукових працівників;

державну цільову програму захисту прав споживачів на 2006-2010 роки;

- державну цільову програму стандартизації на 2006-2010 роки;

- державну цільову програму розвитку еталонної бази на 2006-2010 роки ([228-2006-п](#));

2) опрацювати заходи щодо прискорення впровадження технічних регламентів, розроблених відповідно до європейських директив;

3) запровадити декларування відповідності для продукції з низьким ступенем ризику для життя і здоров'я споживачів;

4) підготувати та внести в установленому порядку на розгляд Верховної Ради України законопроекти:

- про державний ринковий нагляд за додержанням вимог щодо безпеки продукції та послуг;

- про стимулювання вітчизняних підприємств до створення систем управління якістю, довкіллям, безпечністю харчових продуктів;

5) вжити відповідних заходів щодо укладання угод про співробітництво та взаємне визнання оцінки відповідності з

державами - торговими партнерами України, а також активізації участі та представництва у міжнародних і європейських організаціях стандартизації, метрології, оцінки відповідності та захисту прав споживачів;

6) передбачати під час підготовки проектів законів про Державний бюджет України, починаючи з 2006 року, фінансування заходів щодо вдосконалення діяльності у сфері технічного регулювання та споживчої політики;

7) вжити заходів щодо залучення міжнародної технічної допомоги для впровадження європейських директив та стандартів і створення сучасної інфраструктури у сфері технічного регулювання та споживчої політики.

2. Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним. Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям:

1) розглянути до 1 листопада 2005 року питання про стан та ефективність виконання заходів відповідними державними центрами стандартизації, метрології та сертифікації і територіальними управліннями у справах захисту прав споживачів щодо підвищення якості продукції;

2) передбачати, починаючи з 2006 року, у проектах програм економічного і соціального розвитку відповідних адміністративно-територіальних одиниць заходи щодо підвищення рівня захисту прав споживачів та створення конкурентоспроможної продукції;

3) сприяти організації та проведенню національних і регіональних конкурсів якості, широкому впровадженню сучасних систем управління.

3. Покласти на Державний комітет України з питань технічного регулювання та споживчої політики надання офіційних роз'яснень щодо цього Указу та координацію заходів центральних органів виконавчої влади з його виконання.

Президент України

В.ЮЩЕНКО

м. Київ, 13 липня 2005 року
N 1105/2005